

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์และแปลผล

การวิเคราะห์ข้อมูลและแปลความหมายของผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยกำหนดสัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

- AQ แทน ระดับความสามารถในการเผชิญปัญหาของวัยรุ่น
- C แทน ความสามารถในการเข้าใจและยอมรับปัญหาที่เกิดขึ้นพร้อมทั้งวางแผนเพื่อควบคุมปัญหา
- O แทน การดำเนินการแก้ปัญหาและการรับผิดชอบต่อผลที่เกิดขึ้น
- R แทน การคิดริเริ่มสร้างสรรค์ การเรียนรู้และพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่อง
- E แทน การอดทนและเพียรพยายาม
- Min แทน ค่าต่ำสุดของคะแนน
- Max แทน ค่าสูงสุดของคะแนน
- M แทน ค่าเฉลี่ย
- SD แทน ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
- SK แทน ความเบ้ ของคะแนน
- KU แทน ความโด่งของคะแนน
- S² แทน ความแปรปรวนของคะแนน
- SE_{sk} แทน ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของความเบ้
- SE_{ku} แทน ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของความโด่ง
- K แทน จำนวนข้อคำถามของแบบวัด
- X แทน คะแนนก่อนทดลอง
- Y แทน คะแนนหลังทดลอง
- $\bar{D}$ แทน ค่าเฉลี่ยของผลต่างของคะแนนก่อนและหลังทดลอง

กำหนดความหมายของกลุ่มในการวิเคราะห์และแปลผล

กลุ่มที่ 1 หมายถึง กลุ่มทดลองที่ผู้ให้การช่วยเหลือและผู้รับการช่วยเหลือเป็น
เพศหญิง

กลุ่มที่ 2 หมายถึง กลุ่มทดลองที่ผู้ให้การช่วยเหลือและผู้รับการช่วยเหลือเป็น
เพศชาย

กลุ่มที่ 3 หมายถึง กลุ่มทดลองที่ผู้ให้การช่วยเหลือเป็นเพศชาย ผู้รับการช่วยเหลือ
คณะเทศ

กลุ่มที่ 4 หมายถึง กลุ่มทดลองที่ผู้ให้การช่วยเหลือเป็นเพศหญิง ผู้รับการช่วยเหลือ
คณะเทศ

กลุ่มที่ 5 หมายถึง กลุ่มควบคุม

กลุ่มที่ 6 หมายถึง กลุ่มควบคุมเพศชาย

กลุ่มที่ 7 หมายถึง กลุ่มควบคุมเพศหญิง

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับ ดังนี้
ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาระดับความสามารถใน
การเผชิญปัญหาของวัยรุ่น

ตอนที่ 2 องค์ประกอบของโปรแกรมการปรึกษากลุ่มแบบเพื่อนช่วยเพื่อนเพื่อ
เพิ่มพูนระดับความสามารถในการเผชิญปัญหาของวัยรุ่น

ตอนที่ 3 การวิเคราะห์ข้อมูลจากการนำโปรแกรมการปรึกษากลุ่มแบบเพื่อน
ช่วยเพื่อน ไปใช้เพื่อเพิ่มพูนระดับความสามารถในการเผชิญปัญหาของวัยรุ่น แบ่งเป็น

1. ข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่างในการเข้าร่วมโปรแกรมการปรึกษากลุ่มแบบ
เพื่อนช่วยเพื่อนเพื่อเพิ่มพูนระดับความสามารถในการเผชิญปัญหาของวัยรุ่น

2. ผลการวัดระดับความสามารถในการเผชิญปัญหาของวัยรุ่น

3. ข้อมูลที่พบจากการใช้โปรแกรมการปรึกษากลุ่มแบบเพื่อนช่วยเพื่อนเพื่อเพิ่มพูนระดับความสามารถในการเผชิญปัญหาของวัยรุ่น

ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาระดับความสามารถในการเผชิญปัญหาของวัยรุ่น

การวิเคราะห์ข้อมูลในขั้นตอนนี้ ผู้วิจัยได้นำเสนอข้อมูลค่าร้อยละของข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่างด้านเพศ ระดับชั้น และขนาดโรงเรียน รวมถึงได้นำคะแนนระดับความสามารถในการเผชิญปัญหาของวัยรุ่นที่เป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวน 1,011 คน มาหาค่าสูงสุด ต่ำสุด ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าความเบ้ ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของค่าความเบ้ ค่าความโค้ง ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของค่าความโค้ง (ดูตาราง 9, 10 และ 11)

ตาราง 9

จำนวนร้อยละของข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง (n = 1,011)

ข้อมูลทั่วไป	จำนวนคน	ร้อยละ
1. เพศ		
ชาย	473	46.78
หญิง	538	53.22
รวม	1,011	100.00
2. ระดับชั้น		
มัธยมศึกษาปีที่ 1	130	12.86
มัธยมศึกษาปีที่ 2	135	13.35
มัธยมศึกษาปีที่ 3	125	12.37
มัธยมศึกษาปีที่ 4	210	20.37
มัธยมศึกษาปีที่ 5	202	19.98
มัธยมศึกษาปีที่ 6	209	20.67
รวม	1,011	100.00

ตาราง 9 (ต่อ)

ข้อมูลทั่วไป	จำนวนคน	ร้อยละ
3. ขนาดโรงเรียน		
ขนาดใหญ่ (3 โรงเรียน)	300	29.67
ขนาดกลาง (3 โรงเรียน)	411	40.66
ขนาดเล็ก (3 โรงเรียน)	300	29.67
รวม (9 โรงเรียน)	1,011	100.00

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามตาราง 8 พบว่า วิทยุรุ่นที่เป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 53.22 และเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 46.78

ระดับการศึกษา พบว่า วิทยุรุ่นที่เป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่กำลังศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 คิดเป็นร้อยละ 20.67 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 คิดเป็นร้อยละ 20.37 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 คิดเป็นร้อยละ 19.98 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 คิดเป็นร้อยละ 13.35 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 คิดเป็นร้อยละ 12.86 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 คิดเป็นร้อยละ 12.37

ขนาดโรงเรียน พบว่า วิทยุรุ่นที่เป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ศึกษาอยู่ในโรงเรียนขนาดกลางคิดเป็นร้อยละ 40.66 โรงเรียนขนาดใหญ่คิดเป็นร้อยละ 29.67 และโรงเรียนขนาดเล็กมีจำนวนเท่ากับโรงเรียนขนาดใหญ่ คือ ร้อยละ 29.67

ตาราง 10

ค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนระดับความสามารถในการเผชิญปัญหาของวิทยุรุ่นรายด้าน และโดยรวม

ที่	ระดับความสามารถ ในการเผชิญปัญหาของวิทยุรุ่น	ระดับความสามารถ				
		K	Max	Min	M	SD
1	การเข้าใจและยอมรับปัญหาที่เกิดขึ้น พร้อมทั้งวางแผนเพื่อควบคุมปัญหา (C)	11	66	25	50.8200	7.52
2	การดำเนินการแก้ปัญหาและการ รับผิดชอบต่อผลที่เกิดขึ้น (O)	11	66	23	54.2453	7.68

ตาราง 10 (ต่อ)

ที่	ระดับความสามารถ ในการเผชิญปัญหาของวัยรุ่น	K	Max	Min	M	SD
3	การคิดริเริ่มสร้างสรรค์ การเรียนรู้และ พัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่อง (R)	12	72	30	57.6300	8.25
4	ความอดทนและเพียรพยายาม (E)	11	66	24	52.6627	8.03
5	ระดับความสามารถในการเผชิญปัญหา โดยรวม (AQ)	45	270	111	215.3630	28.55

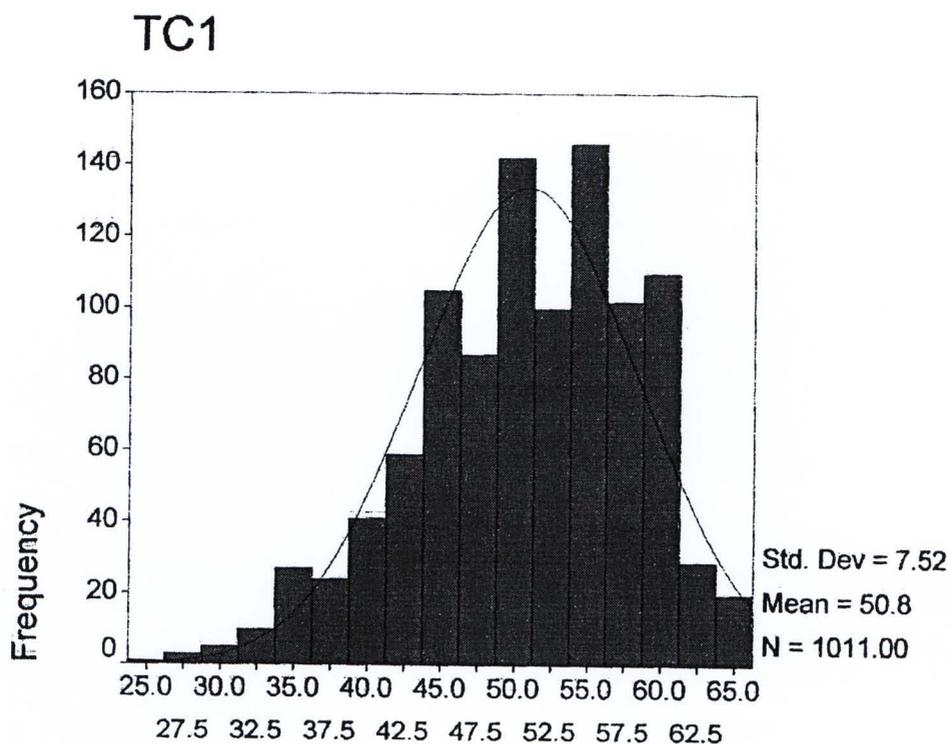
ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามตาราง 10 พบว่า ระดับความสามารถในการเผชิญ
ปัญหาของวัยรุ่นมีคะแนนรวมสูงสุดเท่ากับ 270 คะแนน และคะแนนสูงสุดด้าน
C (Control), O (Ownership), R (Reach) และ E (Endurance) มีค่า 66, 66, 72 และ 66
ตามลำดับ ส่วนคะแนนต่ำสุดเท่ากับ 111 คะแนน และคะแนนต่ำสุดของด้าน C (Control),
O (Ownership), R (Reach) และ E (Endurance) มีค่า 25, 23, 30 และ 24 คะแนน
ตามลำดับ สำหรับคะแนนระดับความสามารถในการเผชิญปัญหาของวัยรุ่น โดยรวมมี
ค่าเฉลี่ย 215.363 คะแนน และคะแนนรายด้าน C (Control), O (Ownership), R (Reach)
และ E (Endurance) มีค่าเฉลี่ย 50.820, 54.2453, 57.630 และ 52.6627 ตามลำดับ แต่ละ
ด้านมีการแจกแจงของคะแนนกระจายแตกต่างกัน

ตาราง 11

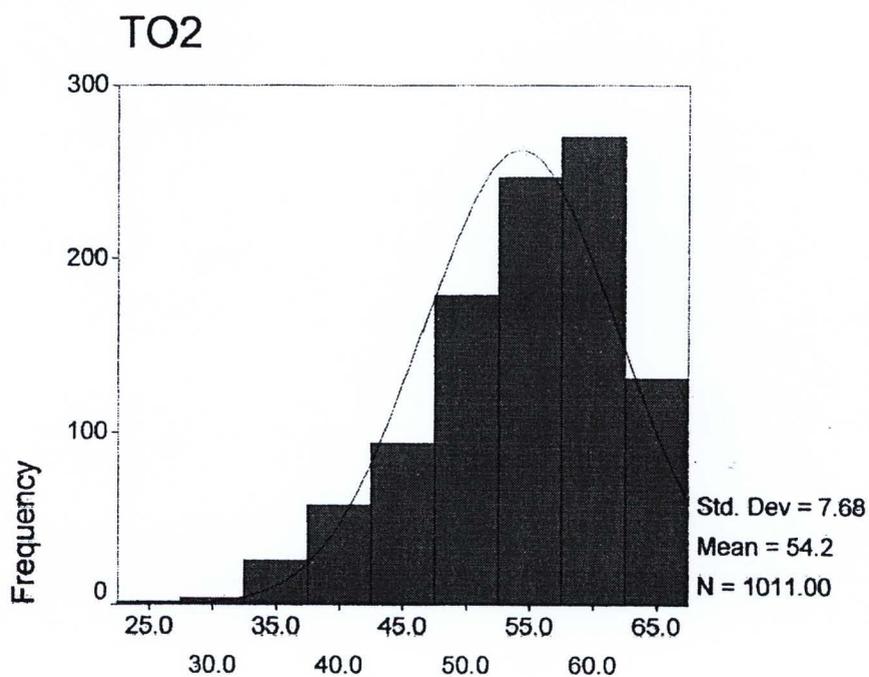
ค่าความเบ้ ความโค้ง และความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของความเบ้และความโค้งของ
คะแนนระดับความสามารถในการเผชิญปัญหาของวัยรุ่นรายด้านและโดยรวม

ที่	ระดับความสามารถ ในการเผชิญปัญหาของวัยรุ่น	SK	SE _{sk}	KU	SE _{ku}
1	การเข้าใจและยอมรับปัญหาที่เด็กขึ้น พร้อมทั้งวางแผนเพื่อควบคุมปัญหา (C)	-.475	0.077	-.153	.154
2	การดำเนินการแก้ปัญหาและการรับผิดชอบ ต่อผลที่เกิดขึ้น (O)	-.785	0.077	.256	.154
3	การคิดริเริ่มสร้างสรรค์ การเรียนรู้และ พัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่อง (R)	-.623	0.077	-.152	.154
4	ความอดทนและเพียรพยายาม (E)	-.532	0.077	-.206	.154
5	ระดับความสามารถในการเผชิญปัญหา โดยรวม (AQ)	-.612	0.077	-.015	.154

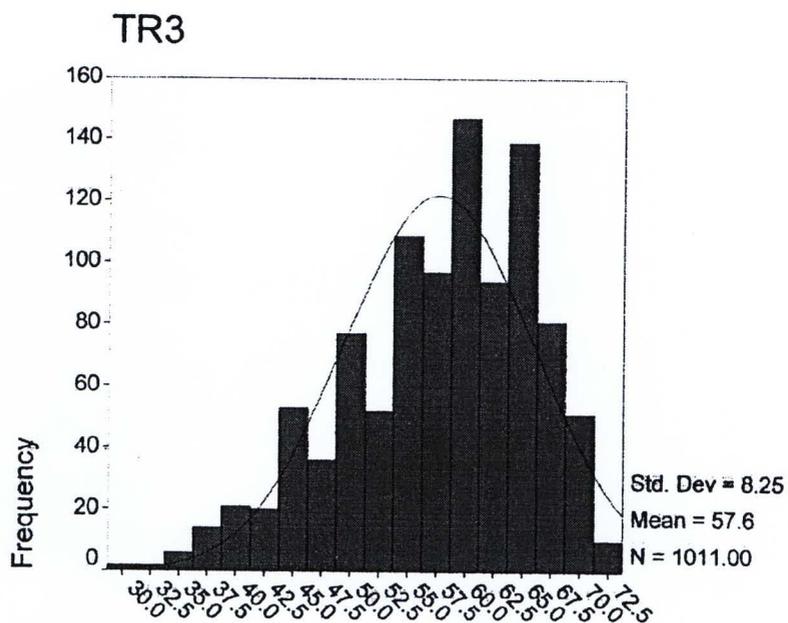
ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามตาราง 11 พบว่า คะแนนระดับความสามารถในการเผชิญ
ปัญหาของวัยรุ่นมีค่าความเบ้ (SK) เท่ากับ -0.612 ส่วนความเบ้ (SK) ของคะแนนด้าน
C (Control), O (Ownership), R (Reach) และ E (Endurance) มีค่าเท่ากับ -0.475 , -0.785 ,
 -0.623 และ -0.532 ตามลำดับ คะแนนมีลักษณะเบ้ซ้ายเล็กน้อย แสดงว่า วัยรุ่นมีคะแนน
ระดับความสามารถในการเผชิญปัญหามากกว่าค่าเฉลี่ยเล็กน้อย ความโค้ง (KU) ของ
คะแนนโดยรวมมีค่าเท่ากับ -0.015 ส่วนความโค้ง (KU) ของคะแนนรายด้าน C (Control),
O (Ownership), R (Reach) และ E (Endurance) มีค่าเท่ากับ -0.153 , $.256$, -0.152 และ
 -0.206 ตามลำดับ คะแนนมีลักษณะการแจกแจงโค้ง การกระจายค่อนข้างแบน นั่นคือ
ข้อมูลมีค่าใกล้เคียงกัน เมื่อพิจารณาความคลาดเคลื่อนของความเบ้และความโค้งของ
คะแนนโดยรวม มีค่าเท่ากับ $.077$ และ $.154$ ตามลำดับ แสดงว่า มีลักษณะการแจกแจงเป็น
โค้งปกติ (อวยพร เรื่องตระกูล อ้างถึงใน วันเพ็ญ สมภพรุ่งโรจน์, 2547) ดังแสดงในภาพ
12-16 ต่อไปนี้

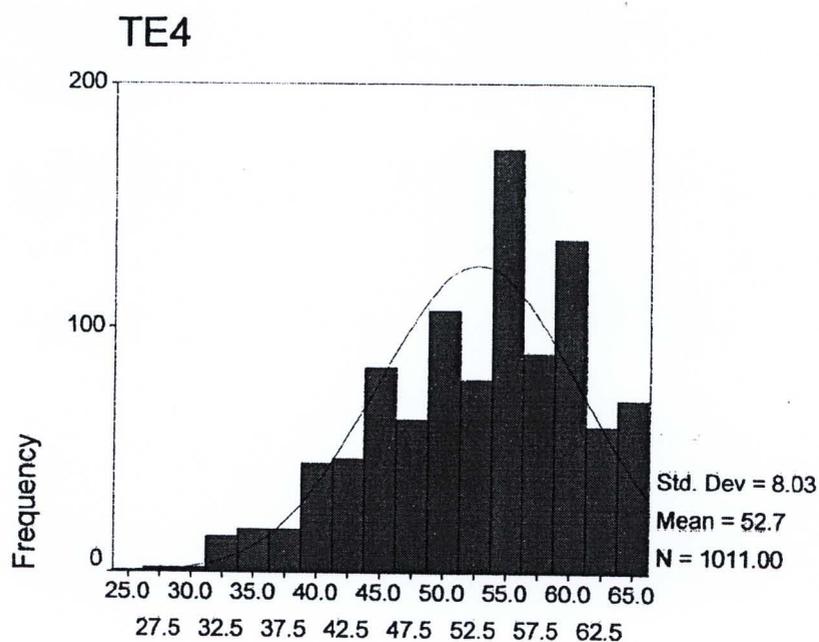
ภาพ 6 การแจกแจงคะแนน การเข้าใจและยอมรับปัญหาที่เกิดขึ้นพร้อมทั้งวางแผน เพื่อควบคุมปัญหา (C) ของกลุ่มตัวอย่าง 1,011 คน

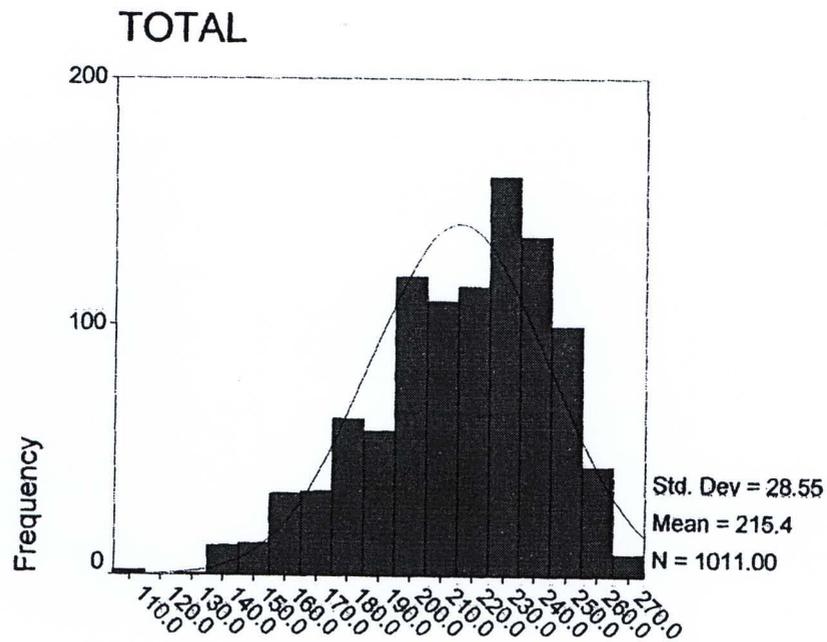
ภาพ 7 การแจกแจงคะแนน การดำเนินการแก้ปัญหาและการรับผิดชอบต่อผลที่เกิดขึ้น (O) ของกลุ่มตัวอย่าง 1,011 คน

ภาพ 8 การแจกแจงคะแนนการคิดริเริ่มสร้างสรรค์ การเรียนรู้และพัฒนาตนเอง อย่างต่อเนื่อง (R) ของกลุ่มตัวอย่าง 1,011 คน

ภาพ 9 การแจกแจงคะแนน ความอดทนและเพียรพยายาม (E) ของกลุ่มตัวอย่าง 1,011 คน

ภาพ 10 การแจกแจงคะแนน ระดับความสามารถในการเผชิญปัญหาโดยรวม ของกลุ่มตัวอย่าง 1,011 คน

ตอนที่ 2 องค์ประกอบของโปรแกรมการศึกษากลุ่มแบบเพื่อนช่วยเพื่อนเพื่อเพิ่มพูนระดับความสามารถในการเผชิญปัญหาของวัยรุ่น

การวิเคราะห์ข้อมูลในขั้นนี้เป็นการตอบคำถามวิจัยข้อ 1 คือ โปรแกรมการศึกษากลุ่มแบบเพื่อนช่วยเพื่อนที่สามารถพัฒนาระดับความสามารถในการเผชิญปัญหาของวัยรุ่น มีองค์ประกอบอย่างไร สามารถใช้ทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบศูนย์กลางอยู่ที่บุคคลมาสนับสนุนการพัฒนาโปรแกรมได้อย่างไร

จากการสร้างโปรแกรมการศึกษากลุ่มแบบเพื่อนช่วยเพื่อนเพื่อเพิ่มพูนระดับความสามารถในการเผชิญปัญหาของวัยรุ่น ซึ่งผ่านการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญและนำไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มทดลอง แล้วนำมาปรับปรุงให้โปรแกรมมีความเหมาะสมและนำไปใช้กับกลุ่มทดลอง เมื่อนำผลที่ได้จากการวิจัยไปวิเคราะห์ข้อมูล พบว่าโปรแกรมการศึกษากลุ่มแบบเพื่อนช่วยเพื่อนที่สามารถพัฒนาระดับความสามารถในการเผชิญปัญหาของวัยรุ่น มีองค์ประกอบดังต่อไปนี้

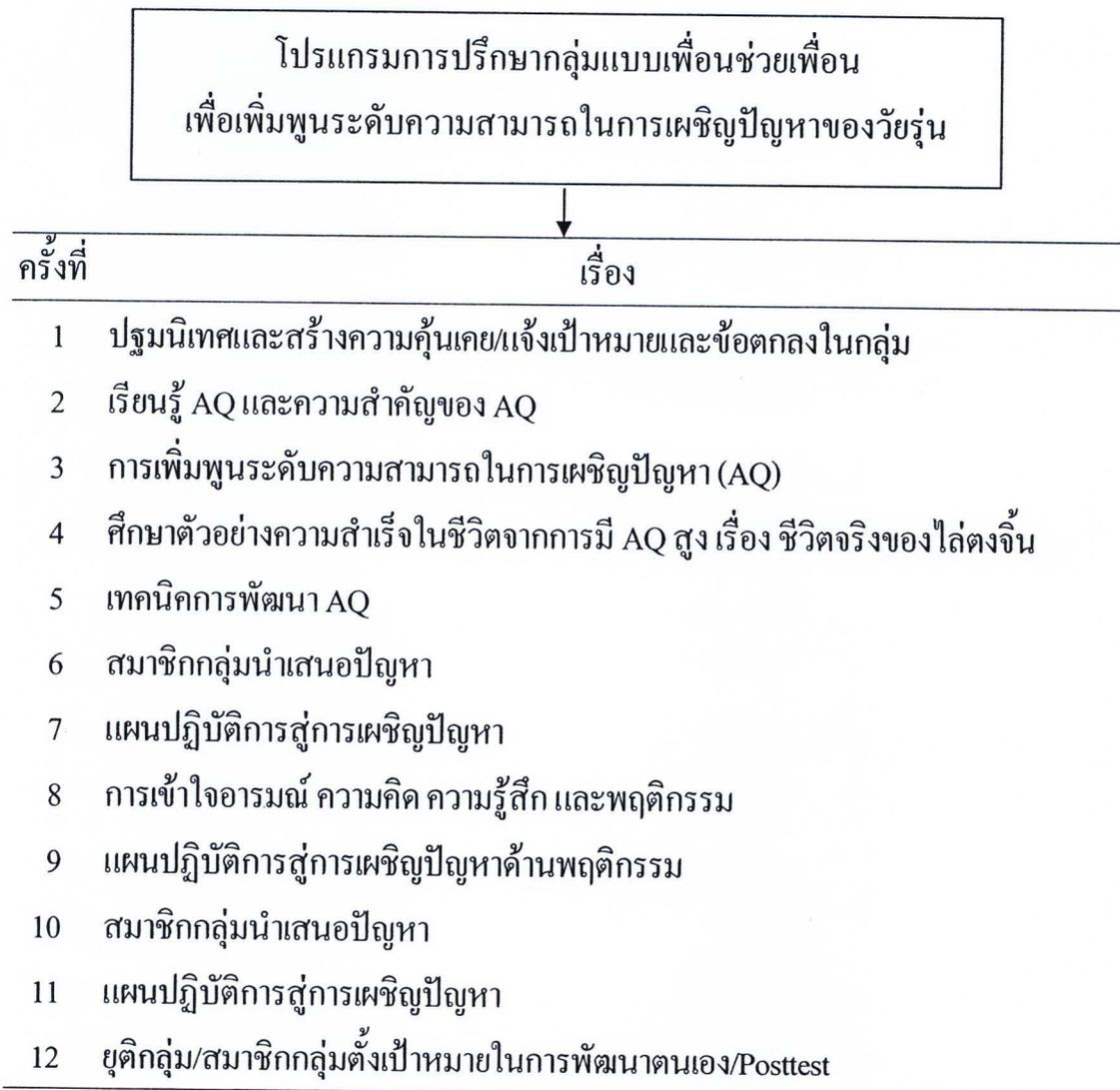
โปรแกรมประกอบด้วยส่วนสำคัญ 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 เป็นโปรแกรมการฝึกอบรมวัยรุ่นกลุ่มผู้ให้การช่วยเหลือเพื่อทำหน้าที่เป็นผู้ให้คำปรึกษาหรือผู้นำกลุ่มในโปรแกรมการปรึกษากลุ่มแบบเพื่อนช่วยเพื่อนเพื่อเพิ่มพูนระดับความสามารถในการเผชิญปัญหาของวัยรุ่น ซึ่งรายละเอียดในโปรแกรมการฝึกอบรม 12 หัวข้อดังภาพต่อไปนี้

โปรแกรมการฝึกอบรมวัยรุ่นกลุ่มผู้ให้การช่วยเหลือ เพื่อทำหน้าที่เป็นผู้ให้คำปรึกษา/ผู้นำกลุ่ม		
หัวข้อที่	เวลา	เรื่อง
1	1 ช.ม.	การปฐมนิเทศ
2	3 ช.ม.	ความรู้เรื่องระดับความสามารถในการเผชิญปัญหา (AQ) และเทคนิคที่ใช้ในการพัฒนา AQ
3	1.30 ช.ม.	ความรู้เบื้องต้นในการให้คำปรึกษากลุ่ม
4	1.30 ช.ม.	ทักษะการให้คำปรึกษา (พฤติกรรมกรใส่ใจ)
5	2 ช.ม.	ทักษะการฟังเบื้องต้น (การตั้งคำถาม)
6	2 ช.ม.	ทักษะการฟังเบื้องต้น (การสังเกตผู้รับคำปรึกษา, การนำ, การสนับสนุน)
7	3 ช.ม.	การทวนสาระ/การสะท้อนความรู้สึก
8	2 ช.ม.	การสรุปความ
9	1.30 ช.ม.	การเจาะจง
10	4 ช.ม.	การศึกษาจากตัวแบบและฝึกปฏิบัติการให้คำปรึกษา
11	14 ช.ม.	ฝึกใช้โปรแกรมการปรึกษากลุ่มแบบเพื่อนช่วยเพื่อนเพื่อเพิ่มพูนระดับความสามารถในการเผชิญปัญหาของวัยรุ่น
12	2 ช.ม.	การยุติกลุ่ม

ภาพ 11 รายละเอียดโปรแกรมการฝึกอบรมวัยรุ่นกลุ่มผู้ให้การช่วยเหลือเพื่อทำหน้าที่เป็นผู้ให้คำปรึกษา/ผู้นำกลุ่ม

ตอนที่ 2 เป็นโปรแกรมการปรึกษากลุ่มแบบเพื่อนช่วยเพื่อนเพื่อเพิ่มพูนระดับความสามารถในการเผชิญปัญหาของวัยรุ่น ซึ่งประกอบด้วย การเข้ากลุ่ม 12 ครั้ง แต่แต่ละครั้งใช้เวลาในการเข้ากลุ่ม 2 ชั่วโมง ในการเข้ากลุ่มแต่ละครั้งมีหัวข้อสำคัญประกอบด้วย หัวข้อเรื่อง วัตถุประสงค์ สื่อ/อุปกรณ์ แนวคิดสำคัญ วิธีดำเนินการ และการประเมินผล ซึ่งโปรแกรมการปรึกษากลุ่มแบบเพื่อนช่วยเพื่อนเพื่อเพิ่มพูนระดับความสามารถในการเผชิญปัญหาของวัยรุ่นทั้ง 12 ครั้ง มีหัวข้อสำคัญดังภาพต่อไปนี้

ภาพ 12 รายละเอียดโปรแกรมการปรึกษากลุ่มแบบเพื่อนช่วยเพื่อนเพื่อเพิ่มพูนระดับความสามารถในการเผชิญปัญหาของวัยรุ่น

การใช้ทฤษฎีการให้คำปรึกษากลุ่มแบบศูนย์กลางอยู่ที่บุคคล มาใช้ในการพัฒนาโปรแกรม โดยอาศัยความเชื่อของทฤษฎีนี้เชื่อว่า “บุคคลไม่ว่าจะเป็นใครก็ตามล้วนมีศักยภาพในตนเองที่จะพัฒนาให้ดีขึ้นได้” (ดวงมณี จงรักษ์, 2549, หน้า 105) นอกจากนี้ตามแนวคิดและวิธีการของโรเจอร์ส จะไม่ให้ความสำคัญกับเทคนิคที่ผู้ให้ การปรึกษา ต้องใช้กับผู้รับการปรึกษาเหมือนวิธีการให้การปรึกษาแนวคิดอื่น ๆ การให้คำปรึกษาแบบศูนย์กลางอยู่ที่บุคคลจะเน้นที่สัมพันธภาพระหว่างผู้ให้การปรึกษาและผู้รับการปรึกษา จนถือว่า สัมพันธภาพเป็นเสมือนแก่นของเทคนิคการให้คำปรึกษาในทฤษฎีนี้ และยังพบว่า การให้คำปรึกษาแบบศูนย์กลางอยู่ที่บุคคลมีลักษณะแบบ Pre-therapy ซึ่งเหมาะสำหรับการช่วยเหลือในเบื้องต้นที่เป็นการสร้างความสัมพันธ์กับผู้รับคำปรึกษา (ดวงมณี จงรักษ์, 2549, หน้า 114, 119) ซึ่งสอดคล้องกับวัตถุประสงค์การวิจัยที่ผู้วิจัยพัฒนาโปรแกรมการปรึกษากลุ่มแบบเพื่อนช่วยเพื่อนขึ้น โดยมุ่งเน้นให้เพื่อนผู้ให้การช่วยเหลือในกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนมีบทบาทในการเป็นผู้นำกลุ่ม ซึ่งเน้นการใช้สัมพันธภาพในกลุ่มเป็นปัจจัยสำคัญที่จะทำให้กระบวนการกลุ่มดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพและสามารถช่วยเหลือสมาชิกกลุ่มให้รู้จักตนเอง เข้าใจปัญหาของตนเองจนนำไปสู่การวางแผนแก้ปัญหาต่าง ๆ ได้ นอกจากนี้การฝึกอบรมวิทยุผู้นำที่ให้การช่วยเหลือในกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน ซึ่งเน้นฝึกและปฏิบัติในเรื่องการฟังอย่างตั้งใจ การถาม และฝึกการยอมรับอย่างไม่มีเงื่อนไข ซึ่งเป็นเทคนิคที่ใช้ควบคู่ไปกับการสร้างสัมพันธภาพในกลุ่ม ซึ่งวิทยุผู้นำสามารถปฏิบัติได้เนื่องจากการยอมรับอย่างไม่มีเงื่อนไข ความเอื้ออาทรเอาใจใส่และการฟังอย่างตั้งใจที่ทฤษฎีนี้เน้นมากกว่าเทคนิคการให้คำปรึกษาด้วยเชื่อว่าเพียงพอแล้วสำหรับการส่งเสริมให้บุคคลเกิดการเปลี่ยนแปลงในทางบวก (Rennie, 1998, p. 7) และแนวคิดการปรึกษาแบบศูนย์กลางอยู่ที่บุคคลให้ความสำคัญกับสัมพันธภาพอย่างเปิดเผยระหว่างผู้ให้การปรึกษาและผู้รับการปรึกษา กระบวนการช่วยเหลือใช้เวลาไม่นาน คุณลักษณะเฉพาะที่มีผลต่อสัมพันธภาพ (เช่น การยอมรับทางบวกอย่างไม่มีเงื่อนไข ฯลฯ) ได้รับการพิสูจน์แล้วว่าคนเกือบทุกระดับสามารถเรียนรู้ได้และนำไปใช้ได้ ความเข้มแข็งของแนวคิดนี้คือผู้ให้การปรึกษาเป็นผู้ที่อยู่ในวงวิชาชีพโดยตรง หรือบุคคลทั่วไป (ดวงมณี จงรักษ์, 2549, หน้า 126) และเมื่อพิจารณาความสอดคล้องระหว่างขั้นตอนการดำเนินการ

กลุ่มแบบศูนย์กลางอยู่ที่บุคคลกับ โปรแกรมการปรึกษากลุ่มแบบเพื่อนช่วยเพื่อนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีความสอดคล้องกัน (ดูตาราง 12)

ตาราง 12

ความสอดคล้องกันของขั้นตอนการดำเนินการกลุ่มแบบศูนย์กลางอยู่ที่บุคคลกับ โปรแกรมการปรึกษากลุ่มแบบเพื่อนช่วยเพื่อน

ขั้นตอนการดำเนินการกลุ่มแบบศูนย์กลางอยู่ที่บุคคล	โปรแกรมการปรึกษากลุ่มแบบเพื่อนช่วยเพื่อน	ผลที่เกิดขึ้น
<p>ระยะที่ 1 ระยะของความงุนงง</p> <ul style="list-style-type: none"> - เกิดความสับสน ลังเลใจ/คับข้องใจ 	<p>ครั้งที่ 1 ปฐมนิเทศ</p> <ul style="list-style-type: none"> - สร้างความคุ้นเคย - สร้างข้อตกลง/กติกา - แนะนำตัว - ตั้งเป้าหมาย ฯลฯ 	<ul style="list-style-type: none"> - เกิดบรรยากาศของความเป็นกันเองในกลุ่ม - เริ่มมีความไว้วางใจต่อกัน - เกิดความรู้สึกเป็นพวกเดียวกัน
<p>ระยะที่ 2 ระยะของการต่อต้าน และการสำรวจ</p> <ul style="list-style-type: none"> - ไม่เปิดเผยตนเอง - กล่าวถึงลักษณะภายนอกของตนเอง 	<p>ครั้งที่ 2 เรียนรู้เกี่ยวกับ AQ</p> <p>ครั้งที่ 3 ความสำคัญของ AQ</p> <p>ครั้งที่ 4 การเพิ่มพูน AQ</p> <p>ครั้งที่ 5 ศึกษาชีวิตจริงของผู้มี AQ สูง “โลดงิน”</p>	<ul style="list-style-type: none"> - เปิดเผยตนเองด้านอารมณ์และความรู้สึก - กล้าแสดงความคิดเห็น - ให้ความร่วมมือต่อกัน - ยอมรับความคิดเห็นของคนอื่น
<p>ระยะที่ 3 ระยะของการอธิบายความรู้สึกในอดีต</p> <ul style="list-style-type: none"> - เปิดเผยความรู้สึกตนเอง ต่อเหตุการณ์ที่เกิดภายนอกกลุ่ม - ลังเลต่อความเชื่อถือ ในกลุ่ม 		<ul style="list-style-type: none"> - บรรยากาศมีความเป็นมิตรและเป็นกันเอง - โต้แย้ง/ยอมรับ และให้ข้อเสนอแนะ
<p>ระยะที่ 4 ระยะแสดงอารมณ์ทางลบ</p> <ul style="list-style-type: none"> - แสดงอารมณ์ทางลบเพื่อทดสอบความปลอดภัย และการยอมรับในกลุ่ม 		
<p>ระยะที่ 5 ระยะของการแสดงออก</p>	<p>ครั้งที่ 6-11 สมาชิกกลุ่มนำเสนอปัญหา</p>	<ul style="list-style-type: none"> - เกิดการยอมรับ - มีกำลังใจ
<p>ระยะที่ 6 ระยะการแสดงความรู้สึกต่อกัน</p>	<ul style="list-style-type: none"> - ร่วมกันอภิปรายเพื่อวิเคราะห์และหาสาเหตุของปัญหา 	<ul style="list-style-type: none"> - รู้สึกไม่โดดเดี่ยว
<p>ระยะที่ 7 ระยะพัฒนาสมรรถภาพของการให้คำปรึกษา</p>	<ul style="list-style-type: none"> - สำรวจแนวทางแก้ปัญหา - เสนอทางเลือกในการแก้ปัญหา 	<ul style="list-style-type: none"> - อบอุ่นใจที่มีคนคอยเอาใจใส่และเอื้ออาทร - เปิดเผยตนเอง

ตาราง 12 (ต่อ)

ขั้นตอนการดำเนินการกลุ่ม แบบศูนย์กลางอยู่ที่บุคคล	โปรแกรมการปรึกษากลุ่ม แบบเพื่อนช่วยเพื่อน	ผลที่เกิดขึ้น
ระยะที่ 8 ระยะของการยอมรับ ตนเอง และเริ่ม เปลี่ยนแปลง	- อภิปราย/ให้ข้อมูล/แลกเปลี่ยน ประสบการณ์กันเกี่ยวกับผลลัพธ์ ที่อาจจะเกิดจากการแก้ปัญหา	- แลกเปลี่ยนประสบการณ์ - ภูมิใจที่ได้ช่วยเหลือเพื่อน - ความสัมพันธ์ในกลุ่มมีความแนบ แน่นมากขึ้น
ระยะที่ 9 ระยะการละทิ้งการปิดบัง ตนเอง	- เลือกแนวทางในการแก้ปัญหา - วางแผนปฏิบัติสู่การเผชิญปัญหา	- กระตือรือร้นที่จะแสดง ความคิดเห็นในการให้ ความช่วยเหลือ
ระยะที่ 10 ระยะการป้อนข้อมูล ย้อนกลับ	- ปฏิบัติจริงในชีวิตประจำวัน - นำเสนอข้อมูลจากการนำไป ปฏิบัติจริง	- พร้อมที่จะปรับเปลี่ยนพฤติกรรม
ระยะที่ 11 ระยะการเผชิญหน้า	- ให้กำลังใจ/สนับสนุน นอกกลุ่ม	
ระยะที่ 12 ระยะของการช่วยเหลือ		
ระยะที่ 13 ระยะพื้นฐานของ การเผชิญความจริง		
ระยะที่ 14 ระยะของการแสดง ความรู้สึกด้านบวกและ เปิดเผยตนเอง	ครั้งที่ 12 ยุติกลุ่ม - สรุปสิ่งที่ได้จากกลุ่ม - ประเมินการเปลี่ยนแปลงตนเอง	- ผูกพันต่อกัน - เปิดเผยความรู้สึก - วางแผนในการปรับปรุงตนเอง ในชีวิตประจำวัน
ระยะที่ 15 ระยะของการเปลี่ยน พฤติกรรม	- วางแผนเพื่อนำไปใช้พัฒนาตนเอง ในชีวิตประจำวัน	

ตอนที่ 3 การวิเคราะห์ข้อมูลจากการนำโปรแกรมการปรึกษากลุ่มแบบเพื่อนช่วยเพื่อนไป ใช้เพื่อเพิ่มพูนระดับความสามารถในการเผชิญปัญหาของวัยรุ่น แบ่งเป็น

1. ข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่างในการเข้าร่วมโปรแกรมการปรึกษากลุ่มแบบ
เพื่อนช่วยเพื่อนเพื่อเพิ่มพูนระดับความสามารถในการเผชิญปัญหาของวัยรุ่น

การวิเคราะห์ข้อมูลในขั้นตอนนี้ ผู้วิจัยได้นำเสนอความถี่และร้อยละของ
ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง (ดูตาราง 13)

ตาราง 13

จำนวนและร้อยละข้อมูลทั่วไปของวัยรุ่นในกลุ่มตัวอย่าง

(n = 54)

ข้อมูลทั่วไป	กลุ่มทดลอง (n = 36)		กลุ่มควบคุม (n = 18)	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. เพศ				
ชาย	19	52.78	9	50.00
หญิง	17	47.22	9	50.00
รวม	36	100.00	18	100.00
2. สภาพครอบครัว				
อาศัยอยู่กับพ่อแม่	16	44.45	7	38.89
อาศัยอยู่กับพ่อหรือแม่ (พ่อ/แม่ หย่าร้าง)	8	22.22	6	33.33
อาศัยอยู่กับคนอื่น	12	33.33	5	27.78
รวม	36	100.00	18	100.00
3. ระดับชั้น				
มัธยมศึกษาปีที่ 4	10	27.78	9	50.00
มัธยมศึกษาปีที่ 5	16	44.44	6	33.33
มัธยมศึกษาปีที่ 6	10	27.78	3	16.67
รวม	36	100.00	18	100.00

จากการวิเคราะห์ข้อมูลตามตาราง 13 พบว่า วัยรุ่นกลุ่มทดลองมีจำนวน 54 คน ส่วนใหญ่เป็น เพศชาย จำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 52.78 เพศหญิง 17 คน คิดเป็น ร้อยละ 47.22 เมื่อแยกตามสภาพครอบครัว พบว่า ส่วนใหญ่อาศัยอยู่กับพ่อแม่จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 44.45 รองลงมาคือ อาศัยอยู่กับคนอื่น จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 33.33 และอาศัยอยู่กับพ่อหรือแม่ (พ่อแม่หย่าร้าง) จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 22.22

นอกจากนี้ยังพบว่า ส่วนใหญ่ศึกษาอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 16 คน คิดเป็น ร้อยละ 44.44 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 27.78 และชั้น

มัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 27.78 วัยรุ่นกลุ่มควบคุมมีจำนวน 18 คน เป็นเพศหญิงจำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 50.00 เพศชายจำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 50.00 เมื่อแยกตามสภาพครอบครัว พบว่า อาศัยอยู่กับพ่อแม่จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 38.89 อาศัยอยู่กับพ่อหรือแม่ (พ่อ/แม่หย่าร้าง) จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 33.33 และอาศัยอยู่กับคนอื่นจำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 27.78 วัยรุ่นกลุ่มควบคุมส่วนใหญ่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 50.00 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 33.33 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 16.67

2. ผลการวัดระดับความสามารถในการเผชิญปัญหาของวัยรุ่น การวิเคราะห์ข้อมูลในขั้นตอนนี้ ผู้วิจัยแบ่งการวิเคราะห์ข้อมูล เป็น 6 ส่วน คือ (1) เปรียบเทียบคะแนนความสามารถในการให้คำปรึกษาของวัยรุ่นกลุ่มผู้ให้การช่วยเหลือก่อนและหลังการทดลอง (2) เปรียบเทียบคะแนนระดับความสามารถในการเผชิญปัญหาของวัยรุ่นก่อนและหลังการทดลอง ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม (3) เปรียบเทียบคะแนนระดับความสามารถในการเผชิญปัญหาของวัยรุ่นก่อนและหลังการทดลอง ระหว่างกลุ่มทดลองที่ผู้ให้การช่วยเหลือและผู้รับการช่วยเหลือเพศเดียวกันกับกลุ่มควบคุม (4) เปรียบเทียบคะแนนระดับความสามารถในการเผชิญปัญหาของวัยรุ่นก่อนและหลังการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองแต่ละเพศกับกลุ่มควบคุม (5) เปรียบเทียบคะแนนระดับความสามารถในการเผชิญปัญหาของวัยรุ่นกลุ่มทดลองหลังการทดลองระหว่างกลุ่มที่มีผู้ให้การช่วยเหลือเพศต่างกัน (6) เปรียบเทียบคะแนนระดับความสามารถในการเผชิญปัญหาของวัยรุ่นกลุ่มทดลองหลังการทดลองโดยแยกตามเพศและสภาพครอบครัว

2.1 เปรียบเทียบคะแนนความสามารถในการให้คำปรึกษาของวัยรุ่นกลุ่มผู้ให้การช่วยเหลือก่อนและหลังการทดลอง

การวิเคราะห์ในขั้นนี้เป็นการตอบคำถามวิจัยข้อ 2 โปรแกรมการปรึกษากลุ่มแบบเพื่อนช่วยเพื่อน สามารถพัฒนาทักษะผู้ให้การช่วยเหลือได้สูงขึ้นกว่าการทดลองระดับใด และทดสอบสมมติฐานข้อ 1 คือ โปรแกรมการปรึกษากลุ่มแบบเพื่อนช่วยเพื่อน สามารถพัฒนาความสามารถในการให้การช่วยเหลือของวัยรุ่นกลุ่มผู้ให้การช่วยเหลือในกลุ่มเพื่อนสูงขึ้นกว่าก่อนการทดลอง ผลการทดสอบสมมติฐาน คูตาราง 13 โดยผู้วิจัยนำ

ค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการให้คำปรึกษาก่อนการทดลองและหลังการทดลองมาเปรียบเทียบกัน โดยใช้สถิติ t test โดยก่อนการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยผู้วิจัยได้ตรวจสอบข้อตกลงเบื้องต้นของการวิเคราะห์ข้อมูล คือ การตรวจสอบสถิติ r (correlation) จากตาราง Paired Sample Correlation พบว่า ค่า r มีค่า 0.648 แสดงว่า ข้อมูลมีความสัมพันธ์กัน (ระพินทร์ โพธิ์ศรี, 2549, หน้า 84) ดังแสดงผลการวิเคราะห์ (ดูตาราง 14)

ตาราง 14

เปรียบเทียบคะแนนความสามารถในการให้คำปรึกษาของวัยรุ่นกลุ่มผู้ให้การช่วยเหลือ

รายการ	N	ค่าเฉลี่ย	ค่าเฉลี่ย	$\bar{D}$	t	P
		ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง			
วัยรุ่นกลุ่มผู้ให้การช่วยเหลือ	4	67.75	88.50	-20.75	-5.533	0.012

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามตาราง 14 พบว่า วัยรุ่นกลุ่มผู้ให้การช่วยเหลือมีความสามารถในการให้คำปรึกษาสูงขึ้นก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.2 เปรียบเทียบคะแนนระดับความสามารถในการเผชิญปัญหาของวัยรุ่นระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมหลังการทดลอง

การวิเคราะห์ข้อมูลในขั้นนี้เป็นการตอบคำถามวิจัยข้อ 3 โปรแกรมการปรึกษากลุ่มแบบเพื่อนช่วยเพื่อนสามารถพัฒนาระดับความสามารถในการเผชิญปัญหาของวัยรุ่นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมต่างกันอย่างไร และทดสอบสมมติฐานข้อ 2 กลุ่มวัยรุ่นผู้รับการช่วยเหลือโดยโปรแกรมการปรึกษากลุ่มแบบเพื่อนช่วยเพื่อนมีระดับความสามารถในการเผชิญปัญหาสูงกว่ากลุ่มควบคุม ผลการทดสอบสมมติฐานดังกล่าวแสดงในตาราง 14 โดยผู้วิจัย นำค่าเฉลี่ยของคะแนนระดับความสามารถในการเผชิญปัญหาของวัยรุ่น กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมหลังการทดลองมาเปรียบเทียบกัน โดยใช้สถิติ t test แบบกลุ่มตัวอย่างที่เป็นอิสระต่อกัน ผลการทดสอบสมมติฐาน (ดูตาราง 15)

ตาราง 15

เปรียบเทียบคะแนนระดับความสามารถในการเผชิญปัญหาของวัยรุ่นระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมหลังการทดลอง (กลุ่มทดลองหายไปในสัปดาห์สุดท้ายของการทดลอง 2 คน จึงเสนอข้อมูล 34 คน)

กลุ่ม	<i>N</i>	$\bar{X}$	<i>SD</i>	<i>t</i>	<i>P</i> -Value
กลุ่มทดลอง	34	219.69	29.06	-9.862	0.000
กลุ่มควบคุม	18	170.78	12.27		

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามตาราง 15 พบว่า วัยรุ่นกลุ่มทดลองมีระดับความสามารถในการเผชิญปัญหาสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05

2.3 เปรียบเทียบคะแนนระดับความสามารถในการเผชิญปัญหาของวัยรุ่นก่อนและหลังการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองที่มีผู้ให้การช่วยเหลือและผู้รับการช่วยเหลือเพศเดียวกับกลุ่มควบคุม

การวิเคราะห์ในขั้นนี้เป็นการตอบคำถามวิจัยข้อ 4 โปรแกรมการปรึกษากลุ่มแบบเพื่อนช่วยเพื่อนกรณีผู้ให้การช่วยเหลือและผู้รับการช่วยเหลือเพศเดียวกัน สามารถพัฒนาระดับความสามารถในการเผชิญปัญหาของวัยรุ่นมีประสิทธิภาพแตกต่างจากกลุ่มควบคุมระดับใด และทดสอบสมมติฐานข้อ 3 โปรแกรมการปรึกษากลุ่มแบบเพื่อนช่วยเพื่อนกรณีผู้ให้การช่วยเหลือและผู้รับการช่วยเหลือเพศเดียวกัน สามารถพัฒนาระดับความสามารถในการเผชิญปัญหาของวัยรุ่นสูงกว่ากลุ่มควบคุม ผลการทดสอบสมมติฐานดังแสดงในตาราง 16 โดยผู้วิจัยนำค่าเฉลี่ยของคะแนนระดับความสามารถในการเผชิญปัญหาก่อนการทดลองและหลังการทดลองของกลุ่มทดลองกลุ่มที่ 1 ซึ่งผู้ให้การช่วยเหลือเป็นเพศหญิงและผู้รับการช่วยเหลือเป็นเพศหญิง เปรียบเทียบกับกลุ่มควบคุมเพศหญิง และกลุ่มทดลองกลุ่มที่ 2 ซึ่งผู้ให้การช่วยเหลือเป็นเพศชายและผู้รับการช่วยเหลือเป็นเพศชาย เปรียบเทียบกับกลุ่มควบคุมเพศชาย

ในการเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนระดับความสามารถในการเผชิญปัญหาก่อนการทดลองและหลังการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้สถิติ One-way ANOVA โดยก่อนทดสอบความแตกต่างผู้วิจัยได้ตรวจสอบ

ข้อตกลงเบื้องต้นของการวิเคราะห์ข้อมูล คือ การตรวจสอบความแปรปรวนของประชากร โดยใช้ Levene's test พบว่า มีค่ามากกว่า .05 แสดงว่ากลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองมีความแปรปรวนของประชากรเท่ากัน (ระพินทร์ โพธิ์ศรี, 2549, หน้า 109) จึงสามารถนำไปวิเคราะห์โดยใช้สถิติ One-way ANOVA ดังแสดงผลการวิเคราะห์ (ดูตาราง 16)

ตาราง 16

การเปรียบเทียบคะแนนระดับความสามารถในการเผชิญปัญหาของวัยรุ่นก่อนการทดลอง และหลังการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองแยกเพศและกลุ่มควบคุม

แหล่งความแปรปรวน	ก่อนทดลอง					หลังทดลอง				
	<i>df</i>	<i>SS</i>	<i>MS</i>	<i>F</i>	<i>P</i>	<i>df</i>	<i>SS</i>	<i>MS</i>	<i>F</i>	<i>P</i>
ระหว่างกลุ่ม	3	1591.090	530.363	.662	.582	3	35227.90	11742.63	30.36	0.00
ภายในกลุ่ม	31	24835.653	801.150			31	11987.98	386.70		
รวม	34	26426.743	-			34	47215.88	-		

ผลการวิเคราะห์ตามตาราง 16 เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อ 3 พบว่า ระดับความสามารถในการเผชิญปัญหาระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมก่อนทดลอง ไม่แตกต่างกัน ($F = .662, P = .582$) แต่ระดับความสามารถในการเผชิญปัญหาหลังการทดลองมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($F = 30.36, P = 0.00$)

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงนำค่าเฉลี่ยของคะแนนระดับความสามารถในการเผชิญปัญหา ก่อนการทดลองและหลังการทดลองของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ซึ่งนำมาทดสอบสมมติฐานข้อ 3 คือ โปรแกรมการปรึกษากลุ่มแบบเพื่อนช่วยเพื่อนกรณีผู้ให้การช่วยเหลือและผู้รับการช่วยเหลือเพศเดียวกัน สามารถพัฒนาระดับความสามารถในการเผชิญปัญหาของวัยรุ่นได้สูงกว่ากลุ่มควบคุม โดยเปรียบเทียบรายคู่ด้วยวิธีการ HSD ของ Tukey ทั้งนี้ เพื่อเชื่อว่าคู่นี้มีความแตกต่างกัน ผลการวิเคราะห์ (ดูตาราง 17)

ตาราง 17

ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ของคะแนนระดับความสามารถในการเผชิญปัญหาของวัยรุ่นหลังการทดลองของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

ตัวแปรตาม	คะแนน	กลุ่ม	ค่าเฉลี่ย	กลุ่มที่นำมาเปรียบเทียบ	ความแตกต่างของค่าเฉลี่ย	P	
ระดับความสามารถในการเผชิญปัญหาของวัยรุ่น (HSD)	หลังการทดลอง	1	239.33	1	2	13.21	.520
				6	73.89*	.000	
				7	63.22*	.000	
				2	1	-13.21	.520
				6	60.68*	.000	
				7	50.01*	.000	
				6	1	-73.89*	.000
		2	-60.68*	.000			
		7	-10.67	.662			
		7	176.11	7	1	-63.22*	.000
					2	-50.01*	.000
					6	10.67	.662

หมายเหตุ:

กลุ่มที่ 1 คือ กลุ่มทดลองที่ผู้ให้การช่วยเหลือและผู้รับการช่วยเหลือเป็นเพศหญิง

กลุ่มที่ 2 คือ กลุ่มทดลองที่ผู้ให้การช่วยเหลือและผู้รับการช่วยเหลือเป็นเพศชาย

กลุ่มที่ 6 คือ กลุ่มควบคุมเพศชาย

กลุ่มที่ 7 คือ กลุ่มควบคุมเพศหญิง

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามตาราง 17 เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อ 3 พบว่า หลังการทดลอง ระดับความสามารถในการเผชิญปัญหาของกลุ่มที่ 1 คือ กลุ่มทดลองที่มีผู้ให้การช่วยเหลือและผู้รับการช่วยเหลือเป็นเพศหญิง มีระดับความสามารถในการเผชิญ

ปัญหาต่างจากกลุ่มที่ 7 คือ กลุ่มควบคุมเพศหญิง และพบว่า กลุ่มที่ 1 มีระดับความสามารถในการเผชิญปัญหาสูงกว่ากลุ่มที่ 7 และกลุ่มที่ 2 คือ กลุ่มทดลองที่มีผู้ให้การช่วยเหลือและผู้รับการช่วยเหลือเป็นเพศชาย มีระดับความสามารถในการเผชิญปัญหาต่างจากกลุ่มที่ 6 คือ กลุ่มควบคุมเพศชาย โดยกลุ่มที่ 2 มีระดับความสามารถในการเผชิญปัญหาสูงกว่ากลุ่มที่ 6 แสดงว่า โปรแกรมการศึกษากลุ่มแบบเพื่อนช่วยเพื่อนกรณีจัดให้ผู้ให้การช่วยเหลือและผู้รับการช่วยเหลือเพศเดียวกันสามารถพัฒนาระดับความสามารถในการเผชิญปัญหาของวัยรุ่นได้สูงกว่ากลุ่มควบคุม

2.4 เปรียบเทียบคะแนนระดับความสามารถในการเผชิญปัญหาของวัยรุ่นระหว่างกลุ่มทดลองแต่ละเพศกับกลุ่มควบคุมก่อนและหลังการทดลอง

การวิเคราะห์ในขั้นนี้เป็นการตอบคำถามวิจัยข้อ 5 โปรแกรมการศึกษากลุ่มแบบเพื่อนช่วยเพื่อน กรณีจัดให้ผู้รับการช่วยเหลือแต่ละเพศกันสามารถพัฒนาระดับความสามารถในการเผชิญปัญหาของวัยรุ่นมีประสิทธิผลแตกต่างจากกลุ่มควบคุมระดับใด และทดสอบสมมติฐานข้อ 4 โปรแกรมการศึกษากลุ่มแบบเพื่อนช่วยเพื่อน กรณีจัดให้ผู้รับการช่วยเหลือแต่ละเพศกัน สามารถพัฒนาระดับความสามารถในการเผชิญปัญหาของวัยรุ่นได้สูงกว่ากลุ่มควบคุม ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแสดงในตาราง 18 โดยผู้วิจัยนำค่าเฉลี่ยของคะแนนระดับความสามารถในการเผชิญปัญหาก่อนทดลองและหลังทดลองของกลุ่มทดลองกลุ่มที่ 3 ซึ่งผู้ให้การช่วยเหลือเป็นเพศชาย ผู้รับการช่วยเหลือแต่ละเพศ และกลุ่มทดลองกลุ่มที่ 4 ซึ่งผู้ให้การช่วยเหลือเป็นเพศหญิง ผู้รับการช่วยเหลือแต่ละเพศ เปรียบเทียบกับกลุ่มควบคุม

ในการเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนระดับความสามารถในการเผชิญปัญหาก่อนทดลองและหลังทดลองระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ใช้สถิติ One-way ANOVA โดยก่อนทดสอบความแตกต่างผู้วิจัยได้ตรวจสอบข้อตกลงเบื้องต้นของการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ตรวจสอบความแปรปรวนของประชากร โดยใช้ Levene's test ข้อมูลที่ใช้ในการคำนวณ ใช้คะแนนก่อนทดลอง (pretest) และคะแนนหลังการทดลอง (posttest) พบว่า ก่อนทดลองค่า F มีค่า 1.165 และ P มีค่า .325 และหลังทดลองค่า F มีค่า 1.074 และค่า P มีค่า .354 พบว่า มีค่ามากกว่า .05 จึงถือว่ามีความเหมาะสมและแสดงว่าความแปรปรวนของประชากรแต่ละกลุ่มเท่ากัน

(ระพินทร์ โพธิ์ศรี, 2549, หน้า 109) จึงสามารถนำไปวิเคราะห์โดยใช้สถิติ One-way ANOVA ดังแสดงผลการวิเคราะห์ (ดูตาราง 18)

ตาราง 18

การเปรียบเทียบคะแนนระดับความสามารถในการเผชิญปัญหาของวัยรุ่นก่อนและหลังการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองศิลปะกับกลุ่มควบคุม

แหล่งความแปรปรวน	ก่อนทดลอง					หลังทดลอง				
	<i>df</i>	<i>SS</i>	<i>MS</i>	<i>F</i>	<i>P</i>	<i>df</i>	<i>SS</i>	<i>MS</i>	<i>F</i>	<i>P</i>
ระหว่างกลุ่ม	2	1673.196	836.598	.974	.389	2	20925.080	10462.540	21.073	0.00
ภายในกลุ่ม	32	27495.370	859.230			32	15887.590	496.487		
รวม	34	29168.570	-			34	36812.686	-		

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามตาราง 18 เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อ 4 พบว่าระดับความสามารถในการเผชิญปัญหาของวัยรุ่นก่อนการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองศิลปะและกลุ่มควบคุมไม่แตกต่างกัน ($F = .974, P = .389$) แต่ระดับความสามารถในการเผชิญปัญหาหลังการทดลองมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($F = 21.073, P = 0.00$)

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงนำค่าเฉลี่ยของคะแนนระดับความสามารถในการเผชิญปัญหา ก่อนทดลองและหลังทดลองของกลุ่มทดลองศิลปะและกลุ่มควบคุม ซึ่งนำมาทดสอบสมมติฐานข้อ 4 คือ โปรแกรมการปรึกษากลุ่มแบบเพื่อนช่วยเพื่อน กรณีจัดให้ผู้รับการช่วยเหลือศิลปะกัน สามารถพัฒนาระดับความสามารถในการเผชิญปัญหาของวัยรุ่นได้สูงกว่ากลุ่มควบคุม โดยเปรียบเทียบรายคู่ด้วยวิธีการ HSD ของ Tukey ทั้งนี้ เพื่อดูว่าคู่ใดมีความแตกต่างกัน ผลการวิเคราะห์ (ดูตาราง 19)

ตาราง 19

ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ของคะแนนระดับความสามารถในการเผชิญปัญหาของวัยรุ่นหลังการทดลองของกลุ่มทดลองศิลปะและกลุ่มควบคุม

ตัวแปรตาม	คะแนน	กลุ่ม	ค่าเฉลี่ย	กลุ่มที่นำมาเปรียบเทียบ	ความแตกต่างของค่าเฉลี่ย	P	
ระดับความสามารถในการเผชิญปัญหาของวัยรุ่น (HSD)	หลังทดลอง	3	217.44	3	4	-4.68	.902
				5	46.61*	.000	
		4	222.13	4	3	4.68	.902
				5	51.29*	.000	
		5	170.78	5	3	-46.61*	.000
				4	-51.29*	.000	

หมายเหตุ:

กลุ่มที่ 3 คือ กลุ่มทดลองที่ผู้ให้การช่วยเหลือเป็นเพศชายและผู้รับการช่วยเหลือศิลปะ

กลุ่มที่ 4 คือ ทดลองที่ผู้ให้การช่วยเหลือเป็นเพศหญิงและผู้รับการช่วยเหลือศิลปะ

กลุ่มที่ 5 คือ กลุ่มควบคุม

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐานข้อ 4 พบว่า ก่อนทดลองระดับความสามารถในการเผชิญปัญหาของกลุ่มทดลองศิลปะและกลุ่มควบคุมไม่แตกต่างกัน แต่หลังการทดลองตามตาราง 19 พบว่า กลุ่มที่ 3 และกลุ่มที่ 4 มีระดับความสามารถในการเผชิญปัญหาแตกต่างกับกลุ่มที่ 5 คือ กลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งผลการวิเคราะห์ข้อมูลสอดคล้องกับสมมติฐานข้อ 4 นั่นคือ โปรแกรมการปรึกษากลุ่มแบบเพื่อนช่วยเพื่อน กรณีจัดให้ผู้รับการช่วยเหลือ ศิลปะกันสามารถพัฒนาระดับความสามารถในการเผชิญปัญหาของวัยรุ่นได้สูงกว่ากลุ่มควบคุม

2.5 เปรียบเทียบคะแนนระดับความสามารถในการเผชิญปัญหาของวัยรุ่นกลุ่มทดลองหลังการทดลองระหว่างกลุ่มที่มีผู้ให้การช่วยเหลือแตกต่างกัน

การวิเคราะห์ข้อมูลในขั้นนี้เป็นการตอบคำถามวิจัยข้อ 6 โปรแกรมการศึกษากลุ่มแบบเพื่อนช่วยเพื่อน กรณีผู้ให้การช่วยเหลือมีเพศต่างกันมีผลทำให้การพัฒนาระดับความสามารถในการเผชิญปัญหาแตกต่างกันหรือไม่ และทดสอบสมมติฐานข้อ 5 เพศผู้ให้การช่วยเหลือมีผลต่อการพัฒนาระดับความสามารถในการเผชิญปัญหาของวัยรุ่นไม่แตกต่างกัน ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแสดงในตาราง 20 โดยผู้วิจัยนำค่าเฉลี่ยของคะแนนระดับความสามารถในการเผชิญปัญหาหลังทดลองของกลุ่มทดลองกลุ่มที่ 3 ซึ่งผู้ให้การช่วยเหลือเป็นเพศชาย ผู้รับการช่วยเหลือคละเพศ และกลุ่มทดลองกลุ่มที่ 4 ซึ่งผู้ให้การช่วยเหลือเป็นเพศหญิง ผู้รับการช่วยเหลือคละเพศมาเปรียบเทียบกับกลุ่มควบคุมในการเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนระดับความสามารถในการเผชิญปัญหาของวัยรุ่นหลังการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองกลุ่มที่ 3 กลุ่มทดลองกลุ่มที่ 4 และกลุ่มควบคุม ใช้สถิติ One-way ANOVA โดยก่อนทดสอบความแตกต่างผู้วิจัยได้ตรวจสอบความแปรปรวนของประชากร โดยใช้ Levene's Test ข้อมูลที่ใช้ในการคำนวณใช้คะแนนก่อนทดลองและหลังทดลอง พบว่า ก่อนทดลอง F มีค่า 1.165 ค่า P มีค่า .325 และหลังทดลอง F มีค่า 1.074 ค่า P มีค่า .354 พบว่า มีค่ามากกว่า .05 จึงถือว่า มีความเหมาะสมและแสดงความแปรปรวนของประชากรแต่ละกลุ่มเท่ากัน (ระพินทร์ โพธิ์ศรี, 2549, หน้า 109) จึงสามารถนำไปวิเคราะห์โดยใช้ค่าสถิติ One-way ANOVA ดังแสดงผลการวิเคราะห์ (ดูตาราง 20)

ตาราง 20

การเปรียบเทียบคะแนนระดับความสามารถในการเผชิญปัญหาของวัยรุ่นหลังการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองศิลปะที่มีผู้ให้การช่วยเหลือเพศต่างกับกับกลุ่มควบคุม

แหล่งความแปรปรวน	หลังทดลอง				
	<i>df</i>	<i>SS</i>	<i>MS</i>	<i>F</i>	<i>P</i>
ระหว่างกลุ่ม	2	20925.088	10462.544	21.073	0.00
ภายในกลุ่ม	32	15887.597	496.487		
รวม	34	36812.686	-		

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามตาราง 20 เพื่อตอบคำถามวิจัยข้อ 6 พบว่า ระดับความสามารถในการเผชิญปัญหาของวัยรุ่นระหว่างกลุ่มทดลองศิลปะที่มีผู้ให้การช่วยเหลือเพศต่างกับกับกลุ่มควบคุมหลังการทดลองมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($F = 21.073, P = 0.00$) และเมื่อพิจารณาความแปรปรวนระหว่างกลุ่มหลังการทดลอง ($MS_b = 10462.544$) มีความแตกต่างจากความแปรปรวนภายในกลุ่มหลังการทดลอง ($MS_w = 496.487$) มาก แสดงว่า คะแนนระดับความสามารถในการเผชิญปัญหาที่เพิ่มขึ้นหลังการทดลองมีผลมาจากตัวแปรอิสระที่ศึกษา (สุวิมล ติรกานันท์, 2549, หน้า 268) ดังนั้น ผู้วิจัยจึงนำค่าเฉลี่ยของคะแนนระดับความสามารถในการเผชิญปัญหาหลังการทดลองของกลุ่มทดลองกลุ่มที่ 3 กลุ่มทดลองกลุ่มที่ 4 และกลุ่มควบคุม มาวิเคราะห์เพื่อตอบคำถามวิจัยข้อ 6 คือ โปรแกรมการปรึกษากลุ่มแบบเพื่อนช่วยเพื่อนกรณีผู้ให้การช่วยเหลือมีเพศต่างกัน มีผลทำให้การพัฒนาระดับความสามารถในการเผชิญปัญหาแตกต่างกันหรือไม่ โดยเปรียบเทียบรายคู่ด้วยวิธีการ HSD ของ Tukey ทั้งนี้ เพื่อดูว่า คู่ใดมีความแตกต่างกัน ผลการวิเคราะห์ (ดูตาราง 21)

ตาราง 21

ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ของคะแนนระดับความสามารถในการเผชิญปัญหาของวัยรุ่นหลังการทดลองของกลุ่มทดลองศิลปะที่มีผู้ให้การช่วยเหลือแตกต่างกันกับกลุ่มควบคุม

ตัวแปรตาม	คะแนน	กลุ่ม	ค่าเฉลี่ย	กลุ่มที่นำมาเปรียบเทียบ	ความแตกต่างของค่าเฉลี่ย	P	
ระดับความสามารถในการเผชิญปัญหาของวัยรุ่น (HSD)	หลังทดลอง	3	217.44	3	4	-4.68	.902
				5	-46.61*	.000	
		4	222.13	4	3	4.68	.902
				5	51.29*	.000	
				5	170.78	5	3
4	-51.29*	.000					

หมายเหตุ:

กลุ่มที่ 3 คือ กลุ่มทดลองที่ผู้ให้การช่วยเหลือเป็นเพศชายและผู้รับการช่วยเหลือศิลปะ

กลุ่มที่ 4 คือ กลุ่มทดลองที่ผู้ให้การช่วยเหลือเป็นเพศหญิงและผู้รับการช่วยเหลือศิลปะ

กลุ่มที่ 5 คือ กลุ่มควบคุม

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามตาราง 21 เพื่อตอบคำถามวิจัยข้อ 6 และทดสอบสมมติฐานข้อ 5 พบว่า หลังการทดลองระดับความสามารถในการเผชิญปัญหาของวัยรุ่นกลุ่มที่ 3 และกลุ่มที่ 4 มีระดับความสามารถในการเผชิญปัญหาแตกต่างกับกลุ่มที่ 5 คือ กลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่กลุ่มที่ 3 และกลุ่มที่ 4 ไม่แตกต่างกัน แสดงว่า ผู้ให้การช่วยเหลือเพศต่างกันสามารถพัฒนาระดับความสามารถในการเผชิญปัญหาของวัยรุ่นไม่แตกต่างกัน

2.6 เปรียบเทียบคะแนนระดับความสามารถในการเผชิญปัญหาของวัยรุ่น กลุ่มทดลองหลังการทดลองโดยแยกตามเพศและสภาพครอบครัว

การวิเคราะห์ในขั้นนี้เป็นการตอบคำถามวิจัยข้อ 7 โปรแกรมการปรึกษากลุ่มแบบเพื่อนช่วยเพื่อนทั้งแบบผู้ให้การช่วยเหลือและผู้รับการช่วยเหลือเพศเดียวกันและแบบผู้รับการช่วยเหลือคละเพศแต่ผู้ให้การช่วยเหลือเพศต่างกัน พัฒนาระดับความสามารถในการเผชิญปัญหาของวัยรุ่นได้ผลอย่างไร เมื่อจำแนกตามเพศและสภาพครอบครัวของผู้รับการช่วยเหลือและทดสอบสมมติฐานข้อ 6 คือ เพศและสภาพครอบครัวเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อระดับความสามารถในการเผชิญปัญหาของวัยรุ่นกลุ่มผู้รับการช่วยเหลือ ผลจากการทดสอบสมมติฐานดังกล่าวแสดงในตาราง 22 โดยผู้วิจัยนำคะแนนระดับความสามารถในการเผชิญปัญหาของวัยรุ่นกลุ่มทดลองหลังการทดลอง โดยจำแนกตามเพศและสภาพครอบครัว

ในการเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนระดับความสามารถในการเผชิญปัญหาของวัยรุ่นกลุ่มทดลองหลังการทดลองเมื่อแยกตามเพศและสภาพครอบครัว ใช้สถิติ Two-way ANCOVA โดยใช้คะแนน Pretest เป็น Covariate ซึ่งก่อนเปรียบเทียบความแตกต่าง ผู้วิจัยได้ตรวจสอบข้อตกลงเบื้องต้นของการวิเคราะห์ข้อมูลโดยวิธี Two-way ANCOVA ดังนี้

ตรวจสอบความสัมพันธ์เชิงเส้นตรงของ Pretest (x) และ Posttest (y) โดยใช้แผนภาพการกระจาย (scatter plot) ทั้งข้อมูลของแต่ละกลุ่มและแสดงภาพรวม (ดังแสดงในภาคผนวก ข, หน้า 162-184) พบว่า มีความสัมพันธ์กัน มีแนวโน้มเป็นเส้นตรง คู่ลำดับ x, y กระจายเป็นวงรี และมีแนวโน้มเป็นเส้นตรง เป็นที่ยอมรับทั่วไป ไม่มีลักษณะเส้นโค้ง ดังนั้นจึงสรุปว่ามีความสัมพันธ์กันเป็นเส้นตรง

การตรวจสอบความเป็นเอกพันธ์ของสมการถดถอย (homogeneity of regression) ของแต่ละกลุ่ม โดยใช้วิธีการตรวจสอบ F โดยใช้สูตรการคำนวณ Homogeneity of Within-cell Regression Test ตามวิธีการของ Huitema (1980, p. 210) ผลการคำนวณพบว่า F จากการคำนวณมีค่าน้อยกว่า F จากตาราง ทำให้ยอมรับ H_0 แสดงว่า ตัวแปรตามแต่ละกลุ่มมีความสัมพันธ์เหมือนกัน (ดังแสดงในภาคผนวก ข)

พิจารณาค่า Levene's Test พบว่า F มีค่า 2.262 และ P มีค่า 0.07 ซึ่งมากกว่า .05 แสดงความแปรปรวนของประชากรมีความแปรปรวนเท่ากัน

ผลจากการตรวจสอบข้อตกลงเบื้องต้น พบว่า เป็นไปตามข้อตกลงเบื้องต้นทุกข้อ จึงสามารถวิเคราะห์ข้อมูลด้วย Two-way ANCOVA ได้ ดังแสดงผลการวิเคราะห์ (ดูตาราง 22)

ตาราง 22

การเปรียบเทียบความแตกต่างของ AQ ของวัยรุ่นกลุ่มทดลองหลังการทดลองเมื่อจำแนกตามเพศและสภาพครอบครัวของผู้รับความช่วยเหลือ

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	P
เพศผู้รับความช่วยเหลือ					
(เพศชาย เพศหญิง)	144.722	1	144.722	.410	.527
สภาพครอบครัวผู้รับ ความช่วยเหลือ (อยู่กับพ่อ แม่/อยู่กับพ่อ/แม่ และ อยู่กับผู้อื่น)	101.018	2	50.509	.143	.867
ปฏิสัมพันธ์	43.847	2	21.924	.062	.940
ความคลาดเคลื่อน	9524.071	27	352.743		
รวม	19656.029	33			

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลตามตาราง 22 เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อ 6 พบว่า ปฏิสัมพันธ์ของคะแนนระดับความสามารถในการเผชิญปัญหาของวัยรุ่นกลุ่มทดลองหลังการทดลองเมื่อแยกตามเพศของผู้รับความช่วยเหลือ พบว่า ไม่แตกต่างกัน ($F = .410$, $P = .527$) และเมื่อแยกตามสภาพครอบครัวของผู้รับความช่วยเหลือพบว่า ไม่แตกต่างกัน ($F = .143$, $P = .867$) นั่นคือ เพศและสภาพครอบครัวไม่มีผลต่อระดับความสามารถในการเผชิญปัญหาของวัยรุ่น ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานข้อ 6 และสามารถตอบคำถามวิจัยข้อ 7 คือ โปรแกรมการปรึกษากลุ่มแบบเพื่อนช่วยเพื่อนทั้งแบบผู้ให้การช่วยเหลือ

และผู้รับการช่วยเหลือเพศเดียวกัน และแบบผู้รับการช่วยเหลือคละเพศแต่ผู้ให้การช่วยเหลือเพศต่างกัน ผลการพัฒนาระดับความสามารถในการเผชิญปัญหาของวัยรุ่นไม่แตกต่างกันเมื่อจำแนกตามเพศและสภาพครอบครัวของผู้รับการช่วยเหลือ

3. ข้อมูลที่พบจากการใช้โปรแกรมการปรึกษากลุ่มแบบเพื่อนช่วยเพื่อน เพื่อเพิ่มพูนระดับความสามารถในการเผชิญปัญหาของวัยรุ่น

การวิเคราะห์ข้อมูลในส่วนนี้เป็นข้อมูลที่ผู้วิจัยได้จากการสัมภาษณ์วัยรุ่นกลุ่มทดลอง สัมภาษณ์ครูและผู้ปกครองของวัยรุ่นกลุ่มทดลอง โดยใช้การสัมภาษณ์ทั้งแบบมีโครงสร้างและไม่มีโครงสร้าง เช่น การพูดคุยขณะไปเยี่ยมบ้านนักเรียนหรือพูดคุยทางโทรศัพท์ที่ยืนยันผลที่เกิดจากการใช้โปรแกรมการปรึกษากลุ่มแบบเพื่อนช่วยเพื่อนเพื่อเพิ่มพูนระดับความสามารถในการเผชิญปัญหาของวัยรุ่น ผู้วิจัยนำเสนอข้อมูลดังกล่าวในรูปของความถี่และร้อยละ (ดูตาราง 23)

ตาราง 23

สิ่งที่ต้องการจากกลุ่มมากที่สุด โดยสอบถามความคิดเห็นของสมาชิกกลุ่มใน

Session แรก

(n = 36)

ที่	สิ่งที่ต้องการจากการเข้ากลุ่มมากที่สุด	จำนวน	ร้อยละ
1	ความเป็นกันเองในกลุ่ม	22	14.10
2	ความไว้วางใจจากเพื่อน ๆ ในกลุ่ม	20	12.82
3	ความจริงใจจากสมาชิกในกลุ่ม	20	12.82
4	คำแนะนำจากเพื่อน ๆ ในกลุ่ม	19	12.18
5	ความสามัคคีกันของสมาชิกในกลุ่ม	19	12.18
6	ความเข้าใจกันของสมาชิกในกลุ่ม	17	10.90
7	การพูดคุย/แนะนำกันแบบพี่น้อง	13	8.33
8	การแลกเปลี่ยนความรู้/ประสบการณ์กัน	10	6.41
9	มีคนรับฟังปัญหา	10	6.41
10	อยากได้เพื่อนใหม่	6	3.85
	รวม	156	100.00

หมายเหตุ: สมาชิกแต่ละคนอาจเขียนสิ่งที่ต้องการมากกว่า 1 อย่าง

จากตาราง 23 พบว่า วิทยุร่นกลุ่มผู้รับการช่วยเหลือมีความต้องการความเป็นกันเอง ในกลุ่มมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 14.10 ต้องการความไว้วางใจจากเพื่อน ๆ ในกลุ่ม คิดเป็น ร้อยละ 12.82 ต้องการความจริงใจจากสมาชิกในกลุ่ม คิดเป็นร้อยละ 12.82 ต้องการ คำแนะนำจากเพื่อนในกลุ่ม คิดเป็นร้อยละ 12.18 ต้องการความสามัคคีกันของสมาชิก คิดเป็นร้อยละ 12.18 ต้องการความเข้าใจจากสมาชิกกลุ่ม คิดเป็นร้อยละ 10.90 ต้องการ พุดคุยกันแบบพี่น้อง คิดเป็นร้อยละ 8.33 ต้องการแลกเปลี่ยนความรู้และประสบการณ์ รวมถึงการให้มีคนรับฟังปัญหา คิดเป็นร้อยละ 6.41 และอยากได้เพื่อนใหม่ คิดเป็น ร้อยละ 3.83

ตาราง 24

ความกลัวขณะเข้ากลุ่ม

ที่	ความกลัวขณะเข้ากลุ่ม	จำนวน	ร้อยละ
1	กลัวเพื่อนรู้ความลับ	10	31.25
2	กลัวเพื่อนไม่ยอมรับ/ไม่รับฟัง	10	31.25
3	กลัวเพื่อนนินทา	7	21.88
4	กลัวความผิดพลาดแล้วจะถูกตำหนิ	5	15.62
	รวม	32	100.00

หมายเหตุ: สมาชิกแต่ละคนอาจเขียนสิ่งที่กลัวมากกว่า 1 อย่าง

จากตาราง 24 จะเห็นได้ว่า วิทยุร่นกลุ่มผู้รับการช่วยเหลือมีความกลัวขณะเข้ากลุ่ม โดยกลัวเพื่อนรู้ความลับมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 31.25 กลัวเพื่อนไม่ยอมรับ/ไม่รับฟัง คิดเป็นร้อยละ 31.25 กลัวเพื่อนนินทา คิดเป็นร้อยละ 21.88 และกลัวความผิดพลาดแล้ว จะถูกตำหนิ คิดเป็นร้อยละ 15.62

ตาราง 25

สิ่งที่คาดหวังว่าจะได้จากกลุ่ม

ที่	สิ่งที่คาดหวังว่าจะได้จากกลุ่ม	จำนวน	ร้อยละ
1	ได้รับการยอมรับจากเพื่อน ๆ	29	19.30
2	ได้รับความรู้จากเพื่อน	26	17.21
3	ได้วิธีการใหม่ ๆ ในการแก้ปัญหา	22	14.56
4	มีความเข้าใจกันของเพื่อนในกลุ่ม	20	13.24
5	ปรับตัวเข้ากับคนอื่นได้ดี	20	13.24
6	ได้ร่วมกันหาวิธีแก้ปัญหาให้เพื่อน ๆ ในกลุ่ม	15	9.90
7	มีคนเข้าใจมากขึ้น มีความสามัคคี	10	6.62
8	มีเพื่อนเพิ่มขึ้น	9	5.93
	รวม	151	100.00

หมายเหตุ: สมาชิกแต่ละคนอาจเขียนสิ่งที่คาดหวังมากกว่า 1 อย่าง

จากตาราง 25 พบว่า วัยรุ่นกลุ่มผู้รับการช่วยเหลือในกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน คาดหวังว่า จะได้รับการยอมรับจากเพื่อน ๆ มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 19.30 ได้รับความรู้จากเพื่อน คิดเป็นร้อยละ 17.21 ได้วิธีการใหม่ ๆ ในการแก้ปัญหา คิดเป็นร้อยละ 14.56 มีความเข้าใจกันของเพื่อนในกลุ่ม คิดเป็นร้อยละ 13.24 ปรับตัวเข้ากับคนอื่นได้ดี คิดเป็นร้อยละ 13.24 ได้ร่วมกันหาวิธีแก้ปัญหาให้เพื่อน ๆ ในกลุ่ม คิดเป็นร้อยละ 9.90 มีคนเข้าใจมากขึ้น มีความสามัคคี คิดเป็นร้อยละ 6.61 และมีเพื่อนเพิ่มขึ้น คิดเป็นร้อยละ 5.93

ตาราง 26

ความรู้สึกของสมาชิกก่อนเข้ากลุ่ม (ให้ทำแบบสัมภาษณ์ก่อนเข้ากลุ่มใน Session แรก)

ที่	ความรู้สึกของสมาชิกก่อนเข้ากลุ่ม	จำนวน	ร้อยละ
1	ไม่อยากเข้ากลุ่มเพราะกลัว เนื่องจากมีเพื่อนห้องอื่น เข้ากลุ่มด้วย	10	28.57
2	ไม่อยากเข้ากลุ่มเพราะกลัวเสียการเรียน	8	22.85
3	อยากเข้ากลุ่มเพราะคิดว่าจะน่าจะเป็นประโยชน์แน่นอน	7	20.00
4	ตื่นเต้น	6	17.15
5	หนักใจ หวั่นใจ	4	11.43
	รวม	35	100.00

หมายเหตุ: สมาชิกแต่ละคนอาจเขียนความรู้สึกมากกว่า 1 อย่าง

จากตาราง 26 พบว่า วัยรุ่นกลุ่มผู้รับการช่วยเหลือในกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนมี
ความรู้สึกไม่อยากเข้ากลุ่มเพราะกลัวเนื่องจากมีเพื่อนห้องอื่นเข้ากลุ่มด้วยมากที่สุด คิดเป็น
ร้อยละ 28.57 ไม่อยากเข้ากลุ่มเพราะกลัวเสียการเรียน คิดเป็นร้อยละ 22.85 อยากเข้ากลุ่ม
เพราะคิดว่าจะน่าจะเป็นประโยชน์แน่นอน คิดเป็นร้อยละ 20.00 ตื่นเต้น คิดเป็นร้อยละ 17.15
และหนักใจ หวั่นใจ คิดเป็นร้อยละ 11.43

ตาราง 27

ความรู้สึกของสมาชิกกลุ่มขณะเข้ากลุ่ม (ให้สมาชิกทำแบบสัมภาษณ์หลังเข้ากลุ่มทุกครั้ง
รวม 12 ครั้ง)

ที่	ความรู้สึกของสมาชิกขณะเข้ากลุ่ม	จำนวน	ร้อยละ
1	สบายใจ สนุกสนาน มีความสุข เพราะทุกคนเป็นกันเอง	24	32.87
2	รู้สึกดีที่มีคนช่วยคิดวิธีการแก้ปัญหา	18	24.66
3	รู้สึกดีที่มีคนรับฟังปัญหา	16	21.93
4	ภูมิใจ รู้สึกว่าตนเองก็มีความคิดดี ๆ (แนะนำเพื่อนได้) ช่วยเพื่อนแก้ปัญหาได้	10	13.69
5	รู้สึกดีอยากพบกลุ่มบ่อย ๆ	5	6.85
	รวม	73	100.00

หมายเหตุ: สมาชิกแต่ละคนอาจเขียนความรู้สึกมากกว่า 1 อย่าง

จากตาราง 27 พบว่า วัยรุ่นกลุ่มผู้รับการช่วยเหลือในกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนมีความรู้สึกที่สบายใจ สนุกสนาน มีความสุข เพราะทุกคนเป็นกันเองมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 32.87 รู้สึกดีที่มีคนช่วยคิดวิธีการแก้ปัญหา คิดเป็นร้อยละ 24.66 รู้สึกดีที่มีคนรับฟังปัญหา คิดเป็นร้อยละ 21.93 ภูมิใจ, รู้สึกว่าตนเองก็มีความคิดดี ๆ (แนะนำเพื่อนได้) ช่วยเพื่อนแก้ปัญหาได้ คิดเป็นร้อยละ 13.69 และรู้สึกดีอยากพบกลุ่มบ่อย ๆ คิดเป็นร้อยละ 6.85

ตาราง 28

ความรู้สึกของสมาชิกกลุ่มหลังเข้ากลุ่ม (ให้ทำแบบสัมภาษณ์ก่อนปิดกลุ่มใน Session ที่ 12)

ที่	ความรู้สึกของสมาชิกหลังเข้ากลุ่ม	จำนวน	ร้อยละ
1	ไม่อยากจะปิดกลุ่มเพราะมีเพื่อนที่ดีคอยให้คำแนะนำ/ เสียดยอยากให้มีคนเข้ากลุ่มต่อไปเรื่อย ๆ เพราะรู้สึกไม่โดดเดี่ยวเมื่ออยู่ในกลุ่ม	17	29.33
2	รู้สึกว่าทุกคนให้ความสำคัญต่อกันและให้สิ่งดี ๆ แก่กัน ทำให้มีแนวทางในการแก้ปัญหามากขึ้น	15	25.86
3	รู้สึกว่าคิดดีได้มากขึ้นกว่าเดิม	10	17.24
4	สบายใจเพราะมีแนวทางแก้ปัญหาได้	9	15.51
5	แก้ปัญหาด้วยตนเองได้	7	12.06
	รวม	58	100.00

หมายเหตุ: สมาชิกแต่ละคนอาจเขียนความรู้สึกมากกว่า 1 อย่าง

จากตาราง 28 พบว่า วัยรุ่นกลุ่มผู้รับการช่วยเหลือในกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนมีความรู้สึกที่ ไม่อยากจะปิดกลุ่มเพราะมีเพื่อนที่ดีคอยให้คำแนะนำและเสียดยอยากให้มีคนเข้ากลุ่มต่อไปเรื่อย ๆ เพราะรู้สึกไม่โดดเดี่ยวเมื่ออยู่ในกลุ่ม คิดเป็นร้อยละ 29.33 รู้สึกว่า ทุกคนให้ความสำคัญต่อกันและให้สิ่งดี ๆ แก่กันทำให้มีแนวทางในการแก้ปัญหามากขึ้น คิดเป็นร้อยละ 25.86 รู้สึกว่าคิดดีได้มากขึ้นกว่าเดิม คิดเป็นร้อยละ 17.24 สบายใจ

เพราะมีแนวทางแก้ปัญหาได้ คิดเป็นร้อยละ 15.51 และแก้ปัญหาด้วยตนเองได้คิดเป็นร้อยละ 12.06

ตาราง 29

ผลสรุปประโยชน์ที่ได้จากกลุ่ม (สัมภาษณ์สมาชิกกลุ่มหลังเข้ากลุ่มทุก Session รวม 12 ครั้ง)

ที่	ประโยชน์ที่ได้จากกลุ่ม	จำนวน	ร้อยละ
1	ได้แนวทางในการแก้ปัญหา	26	33.76
2	ทำให้รู้ว่าปัญหาเกิดกับทุกคนและเข้าใจปัญหาที่เกิดขึ้น	18	23.38
3	กล้าแลกเปลี่ยนและเสนอความคิดกับคนอื่น และได้คิดสิ่งใหม่ ๆ หลากหลายมากขึ้น	14	18.19
4	ปรับตัวเข้ากับคนอื่นได้ดีขึ้น	10	12.98
5	แก้ปัญหาดตนเองได้ รู้สึกว่าตนเองมีคุณค่าและมีความสามารถมากขึ้น	9	11.69
	รวม	77	100.00

หมายเหตุ: สมาชิกแต่ละคนอาจเขียนความคิดเห็นมากกว่า 1 อย่าง

จากตาราง 29 พบว่า วิทยุรุ่มกลุ่มผู้รับการช่วยเหลือในกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนเห็นว่าการเข้าร่วมในกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนเพื่อเพิ่มพูนระดับความสามารถในการเผชิญปัญหาของวิทยุรุ่ม มีประโยชน์โดยได้แนวทางในการแก้ปัญหามากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 33.76 ทำให้รู้ว่าปัญหาเกิดกับทุกคนและเข้าใจปัญหาที่เกิดขึ้น คิดเป็นร้อยละ 23.38 กล้าแลกเปลี่ยนและเสนอความคิดกับคนอื่น และได้คิดสิ่งใหม่ ๆ หลากหลายมากขึ้น คิดเป็นร้อยละ 18.19 ปรับตัวเข้ากับคนอื่นได้ดีขึ้น คิดเป็นร้อยละ 12.98 และแก้ปัญหาดตนเองได้ รู้สึกว่าตนเองมีคุณค่าและมีความสามารถมากขึ้น คิดเป็นร้อยละ 11.69

ตาราง 30

ความคิดเห็นของสมาชิกกลุ่มถึงสิ่งที่ได้จากการเข้ากลุ่มที่จะนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน เพื่อพัฒนาตนเอง

ที่	สิ่งที่ได้จากการเข้ากลุ่มที่จะนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน	จำนวน	ร้อยละ
1	การกล้าเผชิญกับปัญหาดีกว่าการหนีปัญหา	15	27.77
2	ถ้ายอมรับปัญหาแล้วจะหาทางแก้ปัญหาก็ได้	12	22.22
3	การมองโลกในแง่ดี/ใช้เหตุผลในการแก้ปัญห	11	20.37
4	การยอมรับความคิดเห็นของผู้อื่นและการทำงานเป็นทีม	6	11.12
5	ความรอบคอบในการตัดสินใจแก้ปัญห	6	11.12
6	การปรับตัวเข้ากับคนอื่น/ความอดทน	4	7.40
	รวม	54	100.00

หมายเหตุ: สมาชิกแต่ละคนอาจเขียนความคิดเห็นมากกว่า 1 อย่าง

จากตาราง 30 พบว่า วัยรุ่นกลุ่มผู้รับการช่วยเหลือในกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนเห็นว่า สิ่งที่ได้จากการเข้ากลุ่มที่จะพัฒนาตนเองได้คือ การกล้าเผชิญกับปัญหาดีกว่าการหนีปัญหา คิดเป็นร้อยละ 27.77 ถ้ายอมรับปัญหาแล้วจะหาทางแก้ปัญหาก็ได้ คิดเป็นร้อยละ 22.22 การมองโลกในแง่ดี/ใช้เหตุผลในการแก้ปัญห คิดเป็นร้อยละ 20.37 การยอมรับความคิดเห็นของผู้อื่นและการทำงานเป็นทีม คิดเป็นร้อยละ 11.12 ความรอบคอบในการตัดสินใจแก้ปัญห คิดเป็นร้อยละ 11.12 และการปรับตัวเข้ากับคนอื่น/ความอดทน คิดเป็นร้อยละ 7.40

ตาราง 31

ความคิดเห็นของสมาชิกกลุ่มต่อการจัดกิจกรรมกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนเพื่อเพิ่มพูนระดับความสามารถในการเผชิญปัญหาของวัยรุ่น

ที่	ความคิดเห็นต่อกิจกรรมกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนๆ	จำนวน	ร้อยละ
1	เป็นกิจกรรมที่ดีมากสามารถช่วยเหลือเพื่อน ๆ ได้	29	34.11
2	อยากให้อาจารย์จัดกิจกรรมกลุ่มแบบนี้ต่อไป	25	29.41
3	ดีมากเพราะมีที่ระบายความรู้สึกที่บอกพ่อแม่ไม่ได้ในบางเรื่อง	16	18.84
4	อยากให้จัดกิจกรรมต่อ เพราะได้มีโอกาสพูดคุยและช่วยเหลือเพื่อนแก้ปัญหา/ให้โอกาสคนอื่นมาเข้ากลุ่มมากขึ้น	15	17.64
	รวม	85	100.00

หมายเหตุ: สมาชิก 1 คนอาจเขียนมากกว่า 1 อย่าง

จากตาราง 31 พบว่า วัยรุ่นกลุ่มผู้รับการช่วยเหลือในกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนเห็นว่า โปรแกรมการปรึกษากลุ่มแบบเพื่อนช่วยเพื่อนเพื่อเพิ่มพูนระดับความสามารถในการเผชิญปัญหาของวัยรุ่น เป็นกิจกรรมที่ดีมากสามารถช่วยเหลือเพื่อน ๆ ได้มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 34.11 อยากให้อาจารย์จัดกิจกรรมกลุ่มแบบนี้ต่อไป คิดเป็นร้อยละ 29.41 เป็นกิจกรรมที่ดีมากเพราะมีที่ระบายความรู้สึกที่บอกพ่อแม่ไม่ได้ในบางเรื่อง คิดเป็นร้อยละ 18.84 และอยากให้จัดกิจกรรมต่อ เพราะได้มีโอกาสพูดคุยและช่วยเหลือเพื่อนแก้ปัญหา/ให้โอกาสคนอื่นมาเข้ากลุ่มมากขึ้น คิดเป็นร้อยละ 17.64

ตาราง 32

สรุปผลการประเมินการเข้ากลุ่ม ตามโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเพื่อนช่วยเพื่อนเพื่อเพิ่มพูนระดับความสามารถในการเผชิญปัญหา
ของวัยรุ่น (สมาชิกกลุ่มเป็นผู้ประเมินหลังจากเข้ากลุ่มทุกครั้ง)
(n = 36)

การเข้า กลุ่มครั้งที่	สิ่งที่ได้จากการเข้ากลุ่ม	จำนวน	ร้อยละ	ความประทับใจ	จำนวน	ร้อยละ	ความไม่สบายใจ	จำนวน	ร้อยละ
1	ได้เพื่อนใหม่	27	75.00	ความเป็นกันเอง	18	50.00	การเจียบของเพื่อน	4	11.11
	ได้เรียนรู้ การให้ความไว้วางใจกัน	7	19.44	ความอบอุ่น	18	50.00	กลัวเพื่อนเอาไปล้อ	2	5.55
	ได้แสดงความคิดเห็นกับเพื่อน ๆ	5	13.88	สนุกสนาน	10	27.77	เสียงดัง นอกห้อง	1	2.77
	ได้รู้วิธีการช่วยเหลือแก้ปัญหา	5	13.88	มีคนเอาใจใส่	6	16.66			
	ได้ปรับตัว เข้ากับคนที่ไม่เคยรู้จัก	4	11.11						
2	ความสนิทสนมในกลุ่มมากขึ้น			ความเป็นกันเอง	18	50.00	สมาชิกบางคนยัง		
	การได้แสดงความคิดเห็นและ			ความอบอุ่น	15	41.66	เสียงอยู่	1	2.77
	ความรู้สึกลึก	10	27.77	สนุกสนาน	12	33.33			
	ได้ความรู้ใหม่	9	25.00	ทุกคนพูดเพราะ					
ได้เรียนรู้ การอยู่ร่วม กับคนอื่น	8	22.22	ต่อกัน	3	8.33				

ตาราง 32 (ต่อ)

การเข้า กลุ่มครั้งที่	สิ่งที่ได้จากการเข้ากลุ่ม	จำนวน ร้อยละ	ความประทับใจ	จำนวน ร้อยละ	จำนวน ร้อยละ
3	ได้รับฟังและแลกเปลี่ยนความคิดเห็น กับเพื่อนมากขึ้น เอาใจใส่ต่อกันและสนิทสนมกันมากขึ้น มีความไว้วางใจกันมากขึ้น ได้รับรู้อารมณ์ของคนมีปัญหา	27 75.00 17 47.22 10 27.77 6 16.66	สนุกสนาน เป็นกันเอง	19 52.77 17 47.22	-
4	การยอมรับกันและการยอมรับปัญหา เพื่อน ได้รับความเข้าใจของแต่ละคน ได้แนวคิดในการแก้ปัญหา ความเข้าใจและไว้วางใจกัน	16 44.44 15 41.66 11 30.55 3 8.33	ความอบอุ่น ความสนุก	27 75.00 4 11.11	-
5	คิดว่าปัญหาทุกอย่างมีทางแก้ไขเสมอ ความสนิทสนม มากขึ้น	14 38.88 13 36.11	อบอุ่นและเป็น กันเองมาก	22 61.11	-

ตาราง 32 (ต่อ)

การเข้า กลุ่มครั้งที่	สิ่งที่ได้จากการเข้ากลุ่ม	จำนวน	ร้อยละ	ความประทับใจ	จำนวน	ร้อยละ	ความไม่สบายใจ	จำนวน	ร้อยละ
	ให้คำแนะนำต่อกันมากขึ้น	12	33.33						
	ได้รู้ปัญหาเพื่อน	6	16.66						
6	แลกเปลี่ยนความคิดเห็นอย่างเป็น กันเองมากขึ้น	30	83.33	มากขึ้น	29	80.55			
	เพื่อนกล้าเล่าปัญหามากขึ้น	4	11.11	สนุก	7	19.44			
7	ให้คำแนะนำต่อกันอย่างเป็นกันเอง	24	66.66	เอาใจใส่ต่อกัน					
	ได้รับฟังปัญหาเพื่อน	6	16.66	มากขึ้น	19	52.77			
				สนุก	11	30.55			
8	แลกเปลี่ยนความคิดเห็นต่อกัน			อบอุ่นเป็น					
	อย่างเอาใจใส่และเป็นกันเอง	21	58.33	กันเองเหมือน					
	ได้รู้ว่าปัญหาทุกอย่างมีทางแก้ไขได้			พี่น้อง	21	58.33			
	หลายวิธี	18	50.00	สนุก	5	13.88			

ตาราง 32 (ต่อ)

การเข้า กลุ่มครั้งที่	สิ่งที่ได้จากการเข้ากลุ่ม	จำนวน ร้อยละ	ความประทับใจ	จำนวน ร้อยละ	จำนวน ร้อยละ
9	แลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันมากขึ้น	21	58.33		
	รู้ว่าทุกคนมีปัญหา	9	25.00	เอาใจใส่ต่อกัน	
	ความจริงใจของเพื่อนที่จะช่วยเหลือกัน	9	25.00	มาก	30
	วิธีแก้ปัญหาที่รอบคอบ	5	13.88	สนุก	10
10	ได้แนวคิดและรับฟังในการแก้ปัญหา	26	72.22	ความอบอุ่นเอา ใจใส่และเป็น กันเอง	27
11	ความจริงใจของเพื่อนในการช่วย แก้ปัญหา	25	69.44	ความเป็นกันเอง	17
	ความผูกพันต่อเพื่อนในกลุ่ม	16	44.44	ความสนุก	5
	ความเข้าใจปัญหาของตนเอง	4	11.11		

ตาราง 32 (ต่อ)

การเข้า กลุ่มครั้งที่	สิ่งที่ได้จากการเข้ากลุ่ม	จำนวน ร้อยละ	ความประทับใจ	จำนวน ร้อยละ	จำนวน ร้อยละ
12	ได้เพื่อนที่ดีเพิ่มขึ้น	15	41.66	ความห่วงใยและ	
	ได้แนวคิดในการวางแผนแก้ปัญหา	7	19.44	ผูกพันต่อกัน	11 47.22

จากตาราง 32 พบว่า การเข้ากลุ่มครั้งที่ 1 นักเรียนได้เพื่อนใหม่ร้อยละ 75.00 และประทับใจในความอบอุ่นเป็นกันเองร้อยละ 50.00 และไม่สบายใจในความเจ็บของเพื่อนบางคนในกลุ่มร้อยละ 11.11 ความสนิทสนมเริ่มมากขึ้นใน Session ที่ 2 ถึงร้อยละ 27.77 และความเป็นกันเองยังคงสูงร้อยละ 50% ความไม่สบายใจลดลงเหลือร้อยละ 2.77 ใน Session ที่ 3 นักเรียนรู้สึกว่าได้รับฟังความคิดเห็นและแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับเพื่อนในกลุ่มมากขึ้นร้อยละ 75.00 ความประทับใจในความเป็นกันเองและสนิทสนมสูงขึ้น ความไม่สบายใจ ไม่ปรากฏตั้งแต่ Session ที่ 3 เป็นต้นไป และตั้งแต่ Session ที่ 4 นักเรียนรู้สึกว่ามีอาการยอมรับกันและยอมรับปัญหาของสมาชิกในกลุ่มในกลุ่มมากขึ้น การรับรู้ปัญหาทุกอย่างมีทางแก้ไขเสมอจะเริ่มรับรู้ใน Session ที่ 5 ตั้งแต่ Session ที่ 6 เป็นต้นไป พบว่า นักเรียนได้มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นต่อกันอย่างเข้าใจและเป็นกันเองมากขึ้น และใน Session ที่ 10 นักเรียนได้แนวคิดและวิธีการในการแก้ไขปัญหาถึงร้อยละ 72.22 รวมถึงได้เห็นความจริงใจของสมาชิกในกลุ่มในการช่วยกันแก้ปัญหาและเห็นความผูกพันต่อกันของสมาชิกในกลุ่มมากขึ้น จนใน Session ที่ 12 ยุติกลุ่มนักเรียนรับรู้ว่าได้เพื่อนที่ดีเพิ่มมากขึ้น

ตาราง 32

สรุปผลการประเมินตนเองจากการเข้าร่วมโปรแกรมการปรึกษากลุ่มแบบเพื่อนช่วยเพื่อน เพื่อเพิ่มพูนระดับความสามารถในการเผชิญปัญหาของวัยรุ่น (สมาชิกกลุ่มประเมินตนเอง ใน Session 12

(n = 34)

คุณลักษณะที่ประเมิน	การเปลี่ยนแปลงหลังจากเข้าร่วมโปรแกรมการปรึกษากลุ่มแบบเพื่อนช่วยเพื่อนฯ	จำนวน	ร้อยละ
1. การควบคุมปัญหา (เข้าใจ/ยอมรับ/ วางแผนแก้ไข)	1. เข้าใจและยอมรับปัญหาได้มากขึ้น	19	52.77
	2. กล้าที่จะเผชิญปัญหามากขึ้น	13	36.11
	3. รู้จักวางแผนที่จะแก้ปัญหา	10	27.77
	4. สามารถควบคุมอารมณ์และความรู้สึกได้มากขึ้น	2	5.55

ตาราง 32 (ต่อ)

คุณลักษณะที่ประเมิน	การเปลี่ยนแปลงหลังจากเข้าร่วม โปรแกรม การปรึกษากลุ่มแบบเพื่อนช่วยเพื่อนๆ	จำนวน	ร้อยละ
	5. เข้าใจปัญหาและยอมรับปัญหาได้มากขึ้น แต่การวางแผนแก้ปัญหายังไม่ดีนัก	1	2.77
	6. คิดก่อนทำมากขึ้น	1	2.77
2. การรับผิดชอบต่อ ผลที่เกิดขึ้น (กำหนดแนวทาง/ เป้าหมาย/วิธีการ/ ขั้นตอน/ดำเนินการ แก้ปัญหา และ ยอมรับผลกระทบ	1. ยอมรับการกระทำและผลของการกระทำ ของตนเองมากขึ้น 2. กล้ารับผิดชอบต่อการกระทำผิด และ ปรับปรุงแก้ไขตนเองได้ดีขึ้น 3. ยอมรับได้มากขึ้นกว่าเดิม 4. เข้าใจตนเองและยอมรับผิดชอบต่อผลที่ เกิดขึ้นได้มากขึ้น 5. มีความรับผิดชอบกว่าเดิมมาก 6. ยอมรับกับสิ่งที่ป็นต้นตอของปัญหามากขึ้น	18 17 13 8 7 3	50.00 47.22 36.11 22.22 19.44 8.33
3. การเข้าถึงปัญหา (เรียนรู้ปัญหา/ วิธีการปรับตัว/ สร้างกำลังใจ/ พัฒนาตนเองเพื่อ เผชิญปัญหา)	1. เรียนรู้และเข้าใจปัญหาได้ดีขึ้น 2. ให้กำลังใจตนเองและปรับตัวใน สถานการณ์ต่าง ๆ ได้ดีขึ้น 3. กล้าเผชิญปัญหามากขึ้น 4. สามารถแยกได้ว่า ปัญหาคืออะไรและ แก้ปัญหาได้ตรงจุดมากขึ้น 5. เข้าใจคนมากขึ้น	19 16 12 7 3	52.77 44.44 33.33 19.44 8.33
4. ยอมรับผลที่เกิดขึ้น (อดทน/เพียร- พยายาม/เชื่อมั่นใน ตนเอง/มองโลกใน แง่ดี)	1. มองโลกในแง่ดีมากขึ้นกว่าเดิมหลายเท่า 2. เชื่อมั่นในตนเองมากขึ้นกว่าเดิม 3. มีความอดทนที่จะแก้ปัญหามากขึ้น 4. กล้าที่จะยอมรับและเผชิญกับปัญหาและ พร้อมที่จะแก้ปัญหา	21 14 10 10	70.00 38.88 27.77 27.77

ตาราง 33 (ต่อ)

คุณลักษณะที่ประเมิน	การเปลี่ยนแปลงหลังจากเข้าร่วมโปรแกรม		จำนวน	ร้อยละ
	การปรึกษากลุ่มแบบเพื่อนช่วยเพื่อนฯ			
5. มีความอดทนมากขึ้น			7	19.44
6. ยอมได้มากขึ้น			4	11.11

จากผลการประเมินตนเองหลังจากเข้ากลุ่ม พบว่า สมาชิกกลุ่มมีการพัฒนาคุณลักษณะด้านการยอมรับผลที่เกิดขึ้นได้สูงถึงร้อยละ 70.00 รองลงมา คือ ความสามารถด้านการควบคุมปัญหาและการเข้าถึงปัญหาที่มีการพัฒนาขึ้นร้อยละ 52.77 ส่วนความสามารถด้านรับผิดชอบต่อผลที่เกิดขึ้นมีการพัฒนาขึ้นร้อยละ 50.00

ตาราง 34

สรุปผลการสัมภาษณ์ผู้ปกครองของสมาชิกกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนเพื่อเพิ่มพูนระดับความสามารถในการเผชิญปัญหาของวัยรุ่น (ใช้แบบสัมภาษณ์ สัมภาษณ์ในช่วงสัปดาห์ที่ 4-6 วันที่ 10-26 มีนาคม 2552) (n = 36)

ที่	พฤติกรรมที่ประเมิน	การเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมที่เกิดขึ้น					
		น้อยลง		คงที่		มากขึ้น	
		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1	การเที่ยวเตร่/การเที่ยวกลางคืน	32	88.88	4	11.11	-	-
2	การช่วยเหลือภาระงานทางบ้าน	-	-	6	16.66	30	83.33
3	การเอาใจใส่บุคคลในครอบครัว	-	-	8	22.22	28	77.77
4	ความสัมพันธ์ที่ดีกับพี่น้อง/บุคคลในครอบครัว	-	-	7	19.44	29	80.55
5	ความรับผิดชอบในหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย	-	-	4	11.11	32	88.88
6	การยอมรับเมื่อทำผิด	1	2.77	4	11.11	31	86.11

ตาราง 34 (ต่อ)

ที่	พฤติกรรมที่ประเมิน	การเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมที่เกิดขึ้น					
		น้อยลง		คงที่		มากขึ้น	
		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
7	การแก้ไขข้อผิดพลาด/บกพร่อง ของตน	1	2.77	3	8.33	32	88.88
8	การให้อภัย	1	2.77	6	16.66	29	80.55
9	การยอมรับคนอื่น	-	-	7	19.44	29	80.55
10	ความเห็นอกเห็นใจคนอื่น	-	-	6	16.66	30	83.33
11	ความอดทน/ความพยายาม	-	-	4	11.11	32	88.88
12	ความขยันหมั่นเพียร	-	-	4	11.11	32	88.88
13	ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่	-	-	7	19.44	29	80.55
14	ความสัมพันธ์ที่มีต่อเพื่อน/ เพื่อนบ้าน	-	-	6	16.66	30	83.33
15	ความสุภาพ/อ่อนน้อม	1	2.77	9	25.00	26	72.22
16	การแต่งกายเรียบร้อย/เหมาะสม	-	-	8	22.22	28	77.22
17	การเอาใจใส่ต่อการเรียน	-	-	6	16.66	30	83.33

จากตาราง 34 พบว่า ผู้ปกครองเห็นว่า หลังจากนักเรียนเข้ากลุ่มการให้คำปรึกษาแบบเพื่อนช่วยเพื่อนแล้ว (3 สัปดาห์ผ่านไป) นักเรียนร้อยละ 88.88 มีการเที่ยวเตร่/เที่ยวกลางคืน น้อยลง และพบว่า นักเรียนร้อยละ 88.88 มีความรับผิดชอบในหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย มีการแก้ไขข้อผิดพลาดและข้อบกพร่องของตนเอง มีความอดทนและความพยายามเพิ่มขึ้น แสดงว่านักเรียนมีความรับผิดชอบ ยอมรับผลการกระทำของตนเอง และมีความอดทนเพียรพยายามมากขึ้น

ตาราง 35

สรุปผลการสัมภาษณ์ครูประจำชั้น/ครูผู้สอน ของสมาชิกกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนเพื่อเพิ่มพูนระดับความสามารถในการเผชิญปัญหาของวัยรุ่น (ความคิดเห็นของครูต่อนักเรียน: ใช้แบบสัมภาษณ์ สัมภาษณ์ในช่วงสัปดาห์ที่ 4-6 วันที่ 10-26 มีนาคม 2552)

ข้อ	พฤติกรรมที่ประเมิน	การเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมที่เกิดขึ้น					
		น้อยลง		คงที่		มากขึ้น	
		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1	การแต่งกายถูกระเบียบ/เหมาะสม	1	2.77	6	16.66	29	80.55
2	ความรับผิดชอบต่อน้ำที่/งานที่ได้รับมอบหมาย	2	5.55	6	16.66	28	77.77
3	การมาเรียนสม่ำเสมอ	1	2.77	6	16.66	29	80.55
4	การร่วมกิจกรรมของทางโรงเรียน	-	-	11	30.55	25	69.44
5	กิริยามารยาท/ความสุภาพอ่อนน้อม	1	2.77	6	30.55	29	80.55
6	การพูดจาไพเราะ/เหมาะสมกับกาลเทศะ	1	2.77	6	16.66	29	80.55
7	การกล้าแสดงออก	-	-	9	25.00	27	-
8	ความสัมพันธ์กับเพื่อน/ครู/คนอื่น ๆ	2	5.55	5	13.88	29	80.55
9	การรับฟังความคิดเห็นของคนอื่น	-	-	6	16.66	30	83.33
10	ความอดทน/ความพยายาม	1	2.77	5	13.88	30	83.33
11	ความเป็นมิตรกับผู้อื่น	2	5.55	4	11.11	30	83.33
12	การควบคุมอารมณ์/ควบคุมตนเอง	1	2.77	4	11.11	31	86.11
13	การให้ความร่วมมือกับส่วนรวม	-	-	8	22.22	28	77.77
14	การเอาใจใส่ต่องาน/หน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย	-	-	8	22.22	28	77.77
15	การใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์	-	-	10	27.77	26	72.22
16	การปรับปรุงข้อบกพร่องของตนเอง	-	-	6	16.66	30	83.33
17	ความสามารถในการแก้ปัญหาเฉพาะหน้า	-	-	7	19.44	29	80.55

จากตาราง 35 พบว่า ครูประจำชั้นและครูประจำวิชาเห็นว่านักเรียนที่เข้าร่วมโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเพื่อนช่วยเพื่อนเพื่อเพิ่มพูนระดับความสามารถในการเผชิญปัญหาของวัยรุ่นมีพฤติกรรมด้านการรับฟังความคิดเห็นของคนอื่น ความอดทน/ความพยายาม ความเป็นมิตรกับผู้อื่นและมีการปรับปรุงข้อบกพร่องของตนเองมากขึ้นร้อยละ 83.33 แสดงว่า นักเรียนมีความสามารถด้านการควบคุม การยอมรับ ผลการกระทำและมีความอดทนและเพียรพยายามมากขึ้น

ตาราง 36

สรุปผลการรับรู้ความสามารถในการให้คำปรึกษาของวัยรุ่นกลุ่มผู้ให้การช่วยเหลือในกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน เพื่อเพิ่มพูนระดับความสามารถในการเผชิญปัญหาของวัยรุ่น โดยผู้ให้คำปรึกษาประเมินตนเองทุก 2 สัปดาห์ คือ ประเมินครั้งที่ 1 วันที่ 27 กุมภาพันธ์ 2552 และประเมินครั้งที่ 2 วันที่ 13 มีนาคม 2552 และประเมินครั้งที่ 3 วันที่ 27 มีนาคม 2552

ข้อ ที่	การรับรู้ ในการ ให้คำปรึกษา	คนที่ 1			คนที่ 2			คนที่ 3			คนที่ 4						
		ระดับคะแนน ครั้งที่			ระดับคะแนน ครั้งที่			ระดับคะแนน ครั้งที่			ระดับคะแนน ครั้งที่						
		1	2	3	$\bar{X}$	1	2	3	$\bar{X}$	1	2	3	$\bar{X}$	1	2	3	$\bar{X}$
1	ข้าพเจ้าแจ้ง วัตถุประสงค์, เวลาและบทบาท ของสมาชิกกลุ่ม ในการเริ่มต้น การให้คำปรึกษา กลุ่มทุกครั้ง	3	4	4	3.66	4	4	5	4.33	2	4	4	3.33	4	4	5	4.33
2	ข้าพเจ้าอ้างถึง “การเก็บรักษา ความลับ และการ- ห้ามพูดเรื่องราว ของเพื่อนในกลุ่ม กับคนนอกกลุ่ม” แก่สมาชิกเสมอ	4	4	5	4.33	3	4	4	3.66	3	4	5	4.00	3	4	5	4.00

ตาราง 36 (ต่อ)

ข้อ ที่	การรับรู้ ในการ ให้คำปรึกษา	คนที่ 1			คนที่ 2			คนที่ 3			คนที่ 4						
		ระดับคะแนน ครั้งที่			ระดับคะแนน ครั้งที่			ระดับคะแนน ครั้งที่			ระดับคะแนน ครั้งที่						
		1	2	3	$\bar{X}$	1	2	3	$\bar{X}$	1	2	3	$\bar{X}$	1	2	3	$\bar{X}$
3	ข้าพเจ้าไม่เคยใช้อำนาจของการเป็นผู้ให้คำปรึกษา ตัดสินใจปัญหา หรือให้คำแนะนำแก่สมาชิกในกลุ่ม	4	5	5	4.66	4	4	4	4.00	3	5	5	4.33	3	4	5	4.00
4	ข้าพเจ้าไม่ค่อยใช้คำถามที่ขึ้นต้นด้วยคำว่า “ทำไม” ถามสมาชิกกลุ่มมากนัก	3	4	5	4.00	4	4	4	4.00	3	3	5	3.66	3	5	5	4.33
5	ในขณะที่ให้คำปรึกษา ข้าพเจ้าคำนึงถึง “ความรู้สึก” ของสมาชิกกลุ่มมากที่สุด	3	4	4	3.66	3	4	5	4.00	4	3	5	4.00	4	5	5	4.66
6	ข้าพเจ้าให้สมาชิกกลุ่มอยู่กับ “Here and now” เสมอ ในขณะที่เข้ากลุ่ม และแสดงบทบาทสมมุติ	3	3	3	3.00	3	3	3	3.00	2	4	4	3.33	3	4	4	3.66
7	ข้าพเจ้าสามารถควบคุมสมาชิกที่ชอบแสดงออก และแสดงความคิดเห็นเห็นมากเกินไปในกลุ่มได้	4	3	4	3.66	4	3	4	3.66	4	3	3	3.33	3	4	5	4.00

ตาราง 36 (ต่อ)

ข้อ	การรับรู้ ในการ ให้คำปรึกษา	คนที่ 1			คนที่ 2			คนที่ 3			คนที่ 4						
		ระดับคะแนน ครั้งที่			ระดับคะแนน ครั้งที่			ระดับคะแนน ครั้งที่			ระดับคะแนน ครั้งที่						
		1	2	3	$\bar{X}$	1	2	3	$\bar{X}$	1	2	3	$\bar{X}$	1	2	3	$\bar{X}$
8	ข้าพเจ้าสามารถที่จะ สร้างสัมพันธภาพ กับผู้รับคำปรึกษา ได้เป็นอย่างดี	4	5	5	4.66	3	4	5	4.00	4	4	5	4.33	5	5	5	5.00
9	ข้าพเจ้าสามารถช่วย ให้ผู้รับคำปรึกษา สำรวจตนเองได้	4	4	3	3.66	3	3	4	3.33	3	4	4	3.66	4	4	5	4.33
10	ข้าพเจ้าสามารถ กระตุ้นใช้เทคนิค ต่าง ๆ เพื่อให้ผู้รับ คำปรึกษาแสดง บทบาทในกลุ่มได้	3	4	4	3.66	3	3	3	3.00	4	5	5	4.66	3	4	5	4.00
11	ข้าพเจ้ามีความรู้ เรื่องการจัดกิจกรรม การพัฒนาบุคลิกภาพ เพียงพอสำหรับ การให้คำปรึกษา	3	4	5	4.00	3	4	4	3.66	3	4	5	4.00	3	4	5	4.00
12	ข้าพเจ้ามีความรู้ เรื่องจรรยาบรรณ ของการให้คำ ปรึกษาเพียงพอ ที่จะปฏิบัติงานได้	3	4	5	4.00	4	5	5	4.66	4	3	5	4.00	4	4	5	4.33
13	ข้าพเจ้าสามารถ กำหนดจุดมุ่งหมาย ในชีวิตได้อย่าง เหมาะสมร่วมกับ ผู้รับคำปรึกษา	3	4	4	3.66	3	4	4	3.66	4	4	4	4.00	4	4	5	4.33

ตาราง 36 (ต่อ)

ข้อ ที่	การรับรู้ ในการ ให้คำปรึกษา	คนที่ 1			คนที่ 2			คนที่ 3			คนที่ 4						
		ระดับคะแนน ครั้งที่			ระดับคะแนน ครั้งที่			ระดับคะแนน ครั้งที่			ระดับคะแนน ครั้งที่						
		1	2	3	$\bar{X}$	1	2	3	$\bar{X}$	1	2	3	$\bar{X}$	1	2	3	$\bar{X}$
14	ข้าพเจ้ามีความรู้ เรื่องการทำกิจกรรม กลุ่มเพื่อพหุประสงค์ การให้คำปรึกษา	3	4	4	3.66	4	4	5	4.33	3	4	5	4.00	3	5	5	4.33
15	ข้าพเจ้าสามารถ ควบคุมสถานการณ์ ในขณะที่ให้คำปรึกษา ได้	3	4	4	3.66	4	5	5	4.66	3	5	4	4.00	3	3	4	3.33
16	ข้าพเจ้ามีความ เข้าใจข้อแตกต่าง ระหว่างบทบาท ผู้ให้คำปรึกษา และผู้รับคำปรึกษา	3	4	5	4.00	5	4	4	4.33	4	4	5	4.33	4	4	5	4.33
17	ข้าพเจ้ารู้ถึงข้อดี และข้อเสียและ ข้อจำกัดของการ ให้คำปรึกษากลุ่ม	4	5	5	4.66	4	4	4	4.00	4	4	4	4.00	3	4	5	4.00
18	ข้าพเจ้าไม่สามารถ ควบคุมอารมณ์ และความรู้สึก ส่วนตัวทางลบ ออกจากกรให้ คำปรึกษาได้	4	4	4	4.00	2	2	1	1.66	3	4	1	2.66	3	4	5	4.00
19	ข้าพเจ้าให้สมาชิก กลุ่มทบทวนเพื่อ สรุปทุกครั้งก่อน ปิดกลุ่มในแต่ละ Session	3	4	5	4.00	4	5	5	4.66	3	3	5	3.66	3	4	4	3.66

ตาราง 36 (ต่อ)

การรับรู้ ข้อ ที่	ความสามารถ ในการ ให้คำปรึกษา	คนที่ 1			คนที่ 2			คนที่ 3			คนที่ 4						
		ระดับคะแนน			ระดับคะแนน			ระดับคะแนน			ระดับคะแนน						
		ครั้งที่	$\bar{X}$		ครั้งที่	$\bar{X}$		ครั้งที่	$\bar{X}$		ครั้งที่	$\bar{X}$					
		1	2	3	1	2	3	1	2	3	1	2	3				
20	ข้าพเจ้าสามารถ เป็นทั้งผู้นำกลุ่ม และผู้ช่วยเหลือ กลุ่มได้เป็นอย่างดี	3	4	4	3.66	4	4	4	4.00	3	4	5	4.00	3	4	5	4.00
	รวม	67	81	87	3.91	71	77	82	3.83	65	79	88	3.86	68	83	97	4.13

หมายเหตุ: เกณฑ์การแปลความหมาย การประเมินความสามารถในการให้คำปรึกษา

ค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง	4.51-5.00	หมายความว่า มีความมั่นใจมากที่สุดว่า มีความรู้และสามารถปฏิบัติได้
ค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง	3.51-4.50	หมายความว่า มีความมั่นใจกว่ามี ความรู้และสามารถปฏิบัติได้
ค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง	2.51-3.50	หมายความว่า มีความมั่นใจปานกลางว่า มีความรู้และสามารถปฏิบัติได้
ค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง	1.51-2.50	หมายความว่า มีความมั่นใจน้อยกว่ามี ความรู้และสามารถปฏิบัติได้
ค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง	1.00-1.50	หมายความว่า ไม่มี ความมั่นใจว่ามี ความรู้และสามารถปฏิบัติได้

จากตาราง 36 พบว่า วิทยุร่นกลุ่มผู้ให้การช่วยเหลือในกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน เพื่อ
เพิ่มพูนระดับความสามารถในการเผชิญปัญหาของวิทยุร่น รับรู้ความสามารถในการให้
คำปรึกษาของตนเองอยู่ในระดับมากทุกคน โดยรับรู้ว่าจะสร้างสัมพันธภาพ
กับผู้รับคำปรึกษาได้เป็นอย่างดี (5.00, 4.66) นอกจากนี้ ยังมีการรับรู้ในเรื่องกระบวนการกลุ่ม
เช่น การไม่เคยใช้อำนาจของการเป็นผู้ให้คำปรึกษาตัดสินใจหรือให้คำแนะนำแก่สมาชิก
กลุ่ม (4.66) ในขณะที่ให้คำปรึกษาจะคำนึงถึง “ความรู้สึก” ของสมาชิกกลุ่มมากที่สุด (4.66)
สามารถกระตุ้น/ใช้เทคนิคต่าง ๆ เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษาแสดงบทบาทในกลุ่ม (4.66)

สามารถกระตุ้น/ใช้เทคนิคต่าง ๆ เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษาแสดงบทบาทในกลุ่ม (4.66)
สามารถควบคุมสถานการณ์ในขณะที่ให้คำปรึกษาได้ (4.66) การรับรู้และเข้าใจถึง
จรรยาบรรณของการให้คำปรึกษาและข้อจำกัดของการให้คำปรึกษากลุ่ม (4.66) และ
การให้สมาชิกกลุ่มทบทวนเพื่อสรุปทุกครั้งก่อนปิดกลุ่มในแต่ละ Session (4.66)

ตาราง 7

สรุปผลการประเมินความสามารถในการให้คำปรึกษาของวัยรุ่นกลุ่มผู้ให้การช่วยเหลือ
ซึ่งประเมินโดยวัยรุ่นกลุ่มผู้รับการช่วยเหลือในกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน ในวันสุดท้ายของ
การเข้ากลุ่ม

การปฏิบัติ/การแสดงออก	คนที่ 1 (กลุ่มที่ 1)		คนที่ 2 (กลุ่มที่ 2)		คนที่ 3 (กลุ่มที่ 3)		คนที่ 4 (กลุ่มที่ 4)		ค่าเฉลี่ย รวม รายชื่อ
	คะแนน	ค่าเฉลี่ย	คะแนน	ค่าเฉลี่ย	คะแนน	ค่าเฉลี่ย	คะแนน	ค่าเฉลี่ย	
ขั้นเริ่มต้นให้คำปรึกษา									
1. การกล่าวคำทักทาย	26	2.88	24	3.00	27	3.00	24	3.00	2.97
2. การสนทนาเรื่องต่างๆ ไป	27	3.00	24	3.00	27	3.00	24	3.00	3.00
3. การแนะนำตัว	27	3.00	24	3.00	26	2.88	24	3.00	2.97
4. การชี้แจงบทบาทผู้ให้คำปรึกษา	26	2.88	24	3.00	27	3.00	24	3.00	2.97
5. การชี้แจงบทบาทผู้รับคำปรึกษา	26	2.88	24	3.00	25	2.77	24	3.00	2.91
6. การแจ้งข้อตกลงเรื่องกระบวนการให้ คำปรึกษา	25	2.77	24	3.00	27	3.00	24	3.00	2.94
7. การแจ้งวัตถุประสงค์ในการเข้ากลุ่ม แต่ละครั้ง	24	2.66	24	3.00	27	3.00	24	3.00	2.91
8. การบอกว่าเรื่องที่พูดคุยในกลุ่มเป็น ความลับ	27	3.00	24	3.00	27	3.00	23	2.87	2.97
9. การแจ้งเรื่องระยะเวลาในการเข้ากลุ่ม ขั้นดำเนินการให้คำปรึกษา	25	2.77	24	3.00	26	2.88	20	2.50	2.79
10. การฟัง	26	2.88	24	3.00	27	3.00	24	3.00	2.97
11. การใช้คำถามเพื่อกระตุ้นให้สมาชิก กลุ่มแสดงบทบาท	24	2.66	24	3.00	26	2.88	24	3.00	2.88

ตาราง 37 (ต่อ)

การปฏิบัติ/การแสดงผล	คนที่ 1 (กลุ่มที่ 1)		คนที่ 2 (กลุ่มที่ 2)		คนที่ 3 (กลุ่มที่ 3)		คนที่ 4 (กลุ่มที่ 4)		ค่าเฉลี่ย รวม รายชื่อ
	คะแนน	ค่าเฉลี่ย	คะแนน	ค่าเฉลี่ย	คะแนน	ค่าเฉลี่ย	คะแนน	ค่าเฉลี่ย	
	12. การให้กำลังใจ	27	3.00	24	3.00	27	3.00	24	3.00
13. การให้การยอมรับ	27	3.00	24	3.00	27	3.00	24	3.00	3.00
14. การเจียบ	25	2.77	24	3.00	25	2.77	23	2.87	2.85
15. การมีท่าทีอบอุ่นและเอื้ออาทร	26	2.88	24	3.00	27	3.00	24	3.00	2.97
16. การควบคุม/แก้ไขสถานการณ์ ขั้นยุติการให้คำปรึกษา	25	2.77	24	3.00	27	3.00	24	3.00	2.94
17. การสรุปประเด็น	27	3.00	24	3.00	27	3.00	21	2.62	2.91
18. การเปิดโอกาสให้ผู้รับคำปรึกษา ซักถาม/แสดงความคิดเห็น	27	3.00	24	3.00	27	3.00	24	3.00	3.00
19. การนัดหมายเพื่อพบกลุ่มครั้งต่อไป	27	3.00	24	3.00	27	3.00	21	2.62	2.91
รวม	494	2.88	456	3.00	506	2.95	444	2.92	

หมายเหตุ: (n กลุ่มที่ 1, 3 = 9, n กลุ่มที่ 2, 4 = 8)

เกณฑ์ในการแปลความหมายการประเมินความสามารถในการให้คำปรึกษา
(ประเมินโดยผู้รับคำปรึกษา)

ค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 2.40-3.00 หมายความว่า มีการแสดงออก/การปฏิบัติอยู่ใน
ระดับมาก

ค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 1.70-2.39 หมายความว่า มีการแสดงออก/การปฏิบัติอยู่ใน
ระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 1.00-1.69 หมายความว่า มีการแสดงออก/การปฏิบัติอยู่ใน
ระดับน้อย

จากตาราง 37 แสดงผลการประเมินความสามารถในการให้คำปรึกษาของวัยรุ่น
กลุ่มผู้ให้การช่วยเหลือ ซึ่งประเมิน โดยวัยรุ่นกลุ่มผู้รับความช่วยเหลือ พบว่า กลุ่มผู้รับ

การช่วยเหลือเห็นว่า วัยรุ่นกลุ่มผู้ให้การช่วยเหลือทุกคนมีความสามารถในการให้คำปรึกษา อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาความสามารถในการแสดงออกหรือการปฏิบัติ การให้คำปรึกษาแยกเป็นรายข้อ พบว่า วัยรุ่นกลุ่มผู้ให้การช่วยเหลือปฏิบัติหรือแสดงออกถึงความสามารถในการให้คำปรึกษาทุกข้ออยู่ในระดับดี และการแจ้งเรื่องระยะเวลาในการเข้ากลุ่มเป็นการปฏิบัติที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ 2.79

ตาราง 38

เปรียบเทียบความสามารถในการให้คำปรึกษาของวัยรุ่นกลุ่มผู้ให้การช่วยเหลือในกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนเพื่อเพิ่มพูนระดับความสามารถในการเผชิญปัญหาของวัยรุ่นจากการประเมินตนเองกับผู้รับคำปรึกษาเป็นผู้ประเมิน

ผู้ให้การช่วยเหลือคนที่	การประเมินตนเอง		ผู้รับการช่วยเหลือเป็นผู้ประเมิน	
	ค่าเฉลี่ย	ระดับความสามารถในการให้คำปรึกษา	ค่าเฉลี่ย	ระดับการปฏิบัติ/แสดงออกถึงความสามารถในการให้คำปรึกษา
คนที่ 1 (กลุ่มที่ 1)	3.91	ระดับมาก	2.88	ระดับมาก
คนที่ 2 (กลุ่มที่ 2)	3.83	ระดับมาก	3.00	ระดับมาก
คนที่ 3 (กลุ่มที่ 3)	3.86	ระดับมาก	2.95	ระดับมาก
คนที่ 4 (กลุ่มที่ 4)	4.13	ระดับมาก	2.92	ระดับมาก

จากตาราง 38 พบว่า การประเมินความสามารถในการให้คำปรึกษาของวัยรุ่นในกลุ่มผู้ให้การช่วยเหลือในกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนเพื่อเพิ่มพูนระดับความสามารถในการเผชิญปัญหาของวัยรุ่นที่ประเมินด้วยตนเองและผู้รับการช่วยเหลือเป็นผู้ประเมิน มีความสอดคล้องกันว่าวัยรุ่นกลุ่มผู้ให้การช่วยเหลือมีความสามารถในการให้คำปรึกษาอยู่ในระดับมาก